Tef

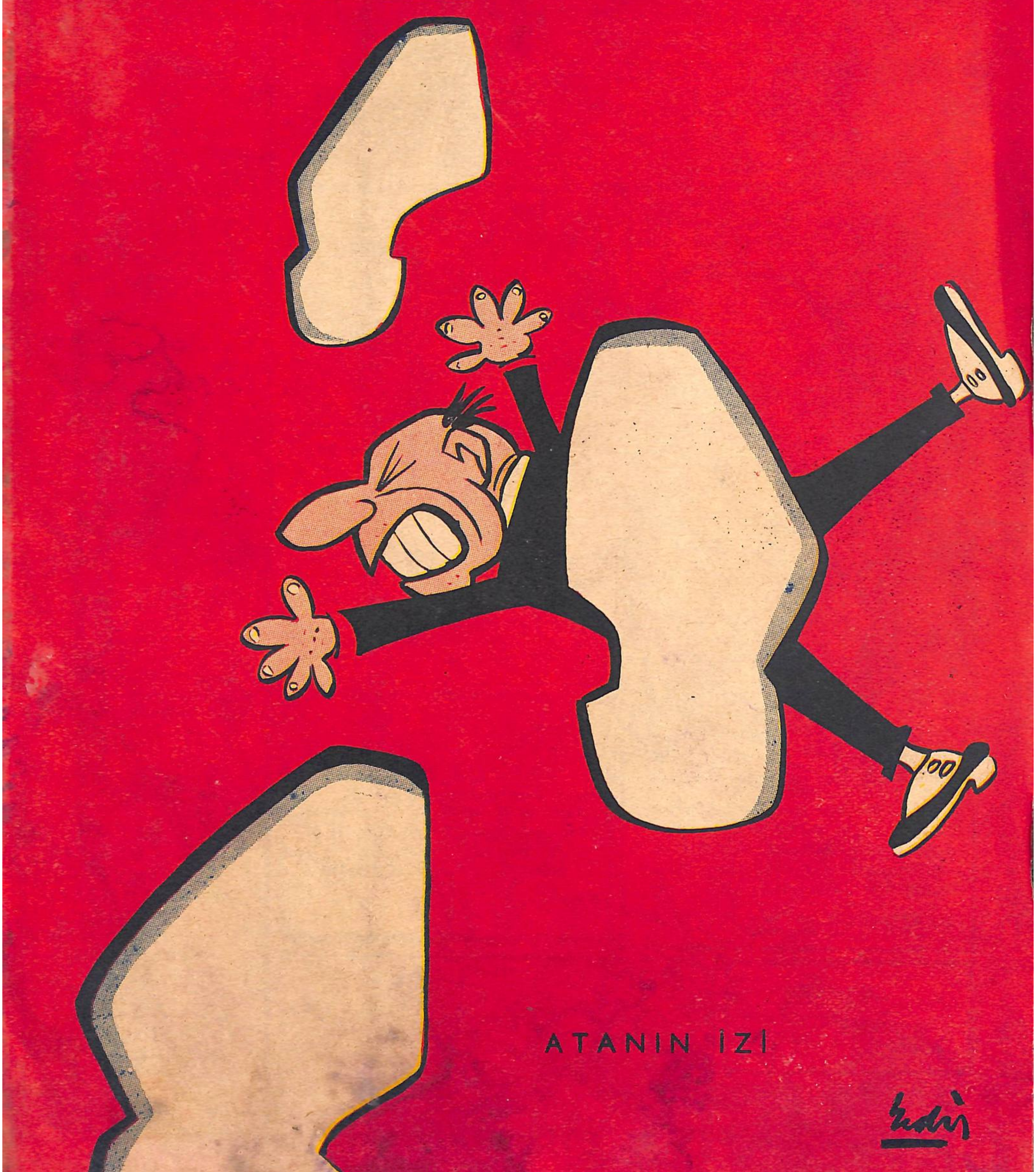

ATANIN İZİ

GELİN!.. GÖRÜN!.. İBRET ALIN

AMA ÖNCE BİLET ALIN

HER TÜRLÜ HAYVANAT İÇERİDEDİR,

EMİN OLABİLİRSİNİZ!.

Bir oturuşta 120 kg. havyar yiyen Süleyman

Kendi kendine yürüyebilen ayı -

Kafasız adamları taklid eden memnunlar

NAPOLEON SİRKİ
Dikkat: Sirke hayvanta girilmez

---

erkek düşmanı YAZAR ŞÜKRAN GÖZEN'İN

SON ROMANI

BU GECE DE SEN Mİ?

İhtirasla kurumuş dudaklarımı karşımdaki hıyar gibi herife uzatırken fısıldadım... BU GECE DE SEN Mİ? Ahmet, Ali, Hüsnü, Kamil, Recep, Kadri, Metin. Bir de sen bıktım artık

BU KİTAP SİZİ TATMİN EDECEKTİR.

ADEMİ İKTİDAR İÇİN HORMOLİN İÇİNİZ

OKSİJEN FAHRİ LABORATUARI

BİR DÜZELTME

GEÇENLERDE BU SÜTUNLARDA İSMİ GEÇEN ŞAHSIN SOY ADI "SİNEK" DEĞİL "İNEKTİR" DÜZELTİRİZ...

İZALEİ BİKİR YOLU İLE SATIŞ

Yarın gece saat 20 de sandal bedesteninde Oynak Şaziment'in iç çamaşırları satılacaktır.

MERAKLILARA DUYURULUR

ELİM BİR TEESSUF

HEPİNİZE TEESSÜF EDERİM. AİLESİ

DİKKAT! DİKKAT!
Size dikkat edin demiştim

ELDEN DÜŞME GÜNEŞ GÖZLÜĞÜ

DÜN BİRİNİN GÖZÜNDEN DÜŞÜRDÜĞÜ GÖZLÜĞÜ SATIYORUM

Berduş Hakkı

Tef

HAFTALIK MİZAH GAZETESİ

Her hafta Çarşamba günleri çıkar.

YAZARLAR:

Adnan Tahir
Adnan Veli
Alplâçin
Aziz Nesin
Bülent Oran
Çetin Altan
İlhan Engin
Haldun Taner
Halit Kıvanç
Orhan Boran
Reşat Ekrem Koçu
Rıfat Ilgaz
Selâmi İzzet Sedes
Suavi Süalp
Yalçın Kaya
Zahir Güvemli

KARİKATÜRCÜLER:

Ali Ulvi Ersoy
Altan Erbulak
Ayhan Başoğlu
Bedri Koraman
Bayram Küçük
Eflâtun Nuri Erkoç
Ferruh Doğan
Mustafa Eremektar
Nehar Tüblek
Oğuz Aral
Ratip Tahir Burak
Şadi Dinççağ
Semih Balcıoğlu
Sinan Bıçakçıoğlu
Suat Yalaz
Turhan Selçuk
Yalçın Tüzecan

★

KlIŞELER
AR KLİŞE ATÖLYESİ

KAPAK BASKISI
AR-EL MATBAASI

DIZGİ VE TERTİP
EKSPRES

Fiatı: 100 kuruştur.

HAFTALIK SİYASİ MİZAH GAZETESİ

Tef

Sahibi ve Yazışleri Müdürü : . . . . . . ERTEM EGİLMEZ
Umumi Neşriyat Müdürü : . . . . FERRUH DOGAN

CİLT : 1 * 22 HAZİRAN 1960 ÇARŞAMBA * SAYI : 1

BAŞYAZI:

Biz Davacıyız!

TEF bundan önce 7 Ağustos 1954'de çıkmağa başladı. Sâbık ve sâkıt iktidar, çıkar çıkmaz rahatsız olduğu bu dergiyi batırmak için, elindeki bütün demokrasi dışı âletleri kullanmağa başladı.

Kadromuzdaki imzalardan dolayı radyo reklâmlarımızı kabul etmedi. 21 Ağustos 1954'de üçüncü sayımızın kapak karikatürünü suçlayarak dergimizi toplattı. 34 üncü sayımızdan itibaren hakkımız olan kâğıdı, sebepsiz olarak kesti. Nihayet 13 Ağustos 1955'de 54 üncü ve son sayımızı çıkararak, siz sevgili okuyucularımıza vedâ etmek zorunda kaldık.

★

TEF yeni mizahın önderi, bu mizahı yaratan yeni kuşağın toplandığı bir dergi idi. TEF'in kapanması ile bu kuşak yine yazdı, çizdi. Takibatlara uğradı, sorgulara çekildi, kitapları toplatıldı, hapislere girdi. Ama susmadı. Çünkü bu kuşak, 27 Mayıs devrimini yaratan kuşaktır.

★

Biz bunlardan dâvacıyız!

Politikayı hırsızlığa âlet eden bu sâbıklardan dâvacıyız!

Politikayı fuhşa âlet eden bu sâbıklardan dâvacıyız!

Politikayı kaatilliğe âlet eden bu sâbıklardan dâvacıyız!

Biz, daha dün; bu sâbıkların masasında kadeh kaldıran, şimdi hürriyet spekülâsyonu yapanlardan da dâvacıyız!

Biz, daha dün, o sâbıkların kuyruğunda gidip, bugün bu temiz harekete sokulmağa çalışan kirli adamlardan da dâvacıyız!

Biz, Atatürk'ün «Şerlerin en kötüsü, ehven-i şerdir» sözünü şiar edinmiş kuşağız.

Biz, nasıl olursa olsun bu sâbık pisliğe bulanmış bütün ellerden dâvacıyız!

Biz, Celâl Bayar'dan Bumin Yamanoğlu'na kadar bütün sâbıklardan dâvacıyız. Çünkü bu adamlar tarihte çalınacak en kıymetli şeyi çaldılar: Bunlar, bizim on yılımızı çaldılar.

TEF

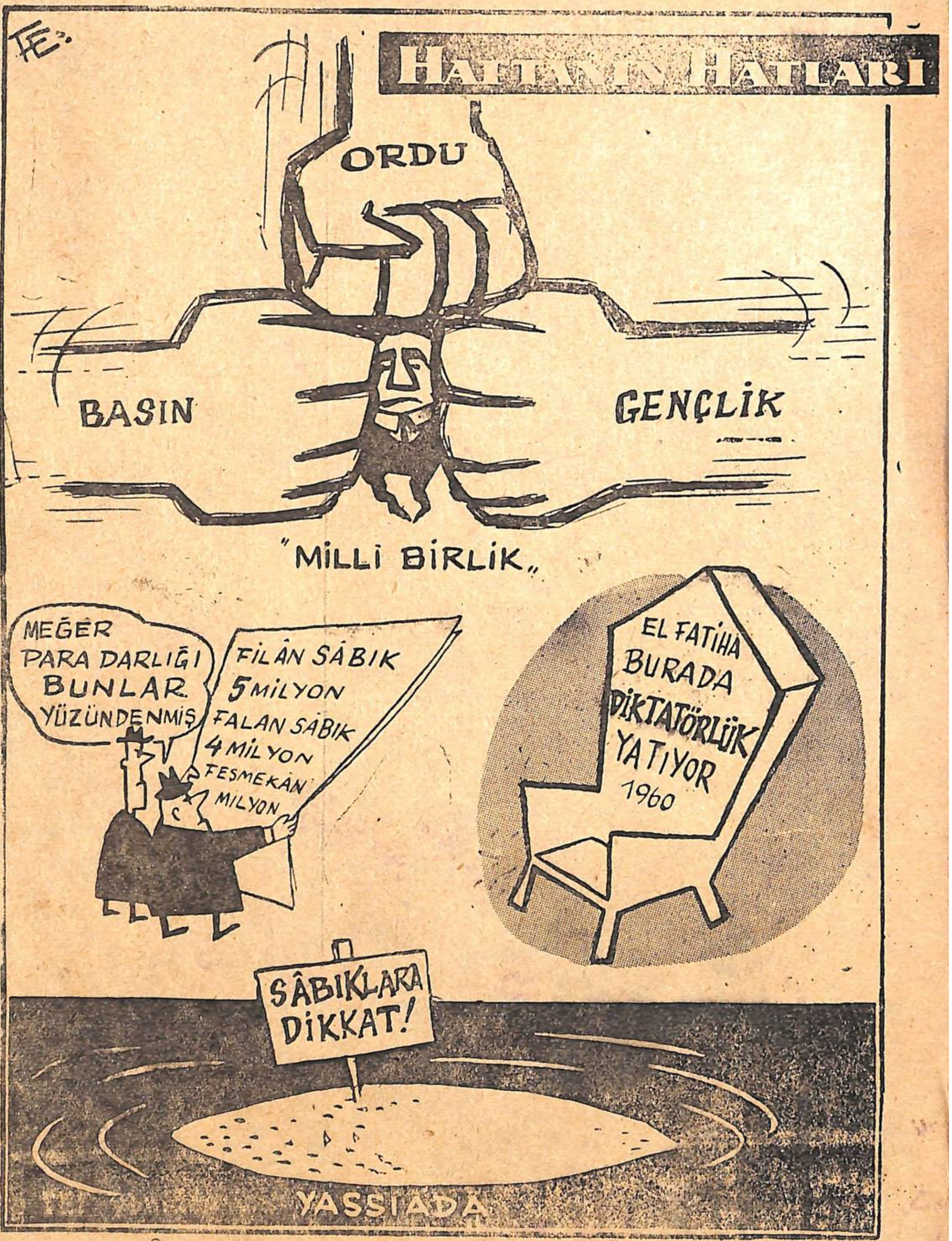

TEF yeniden çıkmaya başlarken, kapalı olduğu müddet içinde, aramızdan ebediyen ayrılan **Cemal Refik, Cemil Cahit Cem** ve **Nurettin Atalay**'ın aziz hâtıralarını hürmetle anar...

Ünlü kadın şarkıcılardan birisiy-
e halvetteyken Celâl Bayar'a kalp
rizi gelmiş ve Sayın Sâbık Cum-
ıur Başkanı, doktorların müdaha-
esi ile zor kurtarılabilmişti. Bu
ıaber hemen halk arasına yayıldı.
Bu olay için yazılan taşlama,
8 Haziran 1956'da yayınlanmıştı.
Hiç değiştirmeden taşlamayı bu
ayfaya aktarıyoruz.

AZİZ NESİN'İN TAŞLAMALARI

bahar vurmuş başına...

**Yaşı yetmiş, işi bitmiş, içi geç-
miş, dışı çökmüş bir ihtiyarın bahar
destanıdır:**

— 1 —

Göbeği karnabahar,
Göğdesi kart bir hıyar,
İçi geçmiş ihtiyar...
Bakma dazlak başına,
Bahtiyar mı bahtiyar,
Bahar vurmuş başına!

— 2 —

★

Görün koca bebeği,
Sallanır çekirdeği,
Her gece bir gerdeği...
Gelmiş yetmiş yaşına,
Sever hep fingirdeği,
Bahar vurmuş başına!

— 3 —

Anlamaz, ömrü kıştır,
Çukurunu kazmıştır,
Kader böyle yazmıştır,
Duraktaki taşına:
Yetmişinde azmıştır,
Bahar vurmuş başına!

— 4 —

★

Sevdikleri hanende,
Yahut körpe sazende,
Güzeller ona bende.
Bak, körpe oynaşına,
Ne sende var, ne bende...
Bahar vurmuş başına!

— 5 —

★

Emrinde sazı sözü,
Rakkâsesi, dansözü,
Çöplükte onun gözü,
Çıkmış yâr savaşına...
Buruşmuşsa da yüzü,
Bahar vurmuş başına!

— 6 —

★

Her bahar bir hız gelir,
Kucağına kız gelir,
Sonra da kriz gelir.
Aklar düşmüş kaşına,
Dünya ona vız gelir,
Bahar vurmuş başına!

koraltandır koraltan

— 1 —

Bu memleket hâli iken,
Kaz ciğeri yahni yermiş,
O Bursa'da vâli iken...
Derdimizi o deşmiştir,
Halkçılarla ödeşmiştir,
Ben demedim, kendi söyler,
Atatürk'le güreşmiştir.

— 2 —

★

Kuvvetlidir adalesi,
Lâf söylemez rast gelesi,
Nutuk versin, sen gör onu,
Aslan gibi sert yelesi...

— 3 —

Hiçbir yerde kalmaz nâçar,
Gitse Garba nurlar saçar,
Görse onu Avrupalı,
«Türk geliyor!» diye kaçar.

— 4 —

★

Sözlerinde cevher vardır,
Gözlerinde güher vardır,
Bir konuşsa ah, kimbilir,
Daha onda neler vardır.

— 5 —

★

Mademki o kurucudur,
Başımızda durucudur.
Söz verince, bozmaz onu,
Tek bozduğu orucudur.

— 6 —

★

Ona düşman bir şeytandır,
Şeytanları sen utandır.
Bazı şiir bile söyler:
«Koraltan»dır, Koraltan»dır!

1956'da yayınlanmıştır.

çatlayası gobekler

BİR KÖYLÜ AĞZINDAN YAZILMIŞ TAŞLAMA

Koyde heç biri dohtur ne soyhadır bilmiyo,
Gıçında galmadı don, dal daban gezilmiyo,
İrezillik diz boyu, hepisi yazılmıyo...
Bilmem böyükler gârik çâre için ne bekler?
Bulmadı mı ölçüyü çatlayası gobekler?..

★

Cıbıllıktan döllerin bit yörüdü gaşına,
Uyuz ite döndüler hep gaşına gaşına,
Bu gidişle mezerin guşlar işer daşına!
Böyükler bilmem gârik çâre için ne bekler?
Bulmadı mı ölçüyü çatlayası gobekler?..

★

Açlıhtan ışılarken koyde İpraam'ın gozü,
Pangalara gaptırdı buzağıyı, öküzü,
Çoh desen bırahmazlar, dedirtmezlerki sözü...
Gârik böyükler bilmem çâre için ne bekler?
Bulmadı mı ölçüyü çatlayası gobekler?..

★

Tırahtör vardır emme, vidası, parçası yoh,
Uyuz eşşeğin bile çahacak nalçası yoh,
Garı zopaya döndü, dutacak galçası yoh...
Bilmem böyükler gârik çâre için ne bekler?
Bulmadı mı ölçüyü çatlayası gobekler?..

★

Tarlada tırahtörün leşleri var, gıyâmet,
Bir çivi eğsük deyi yatar goca alâmet,
Kessen kesülmez meret, satsan satılmaz meret..
Böyükler bilmem gârik çâre için ne bekler?
Ölçüyü bulmadı mı çatlayası gobekler?

★

Sıhdık kemeri, dişi, galdıh bi gemük, deri,
Boş lâflan örtülmüyo insanın edep yeri,
Çıra yahtık, arıyak geçen eski günleri...
Böyükler bilmem gârik çâre için ne bekler?
Bulmadı mı ölçüyü o gerdanlar, gobekler?

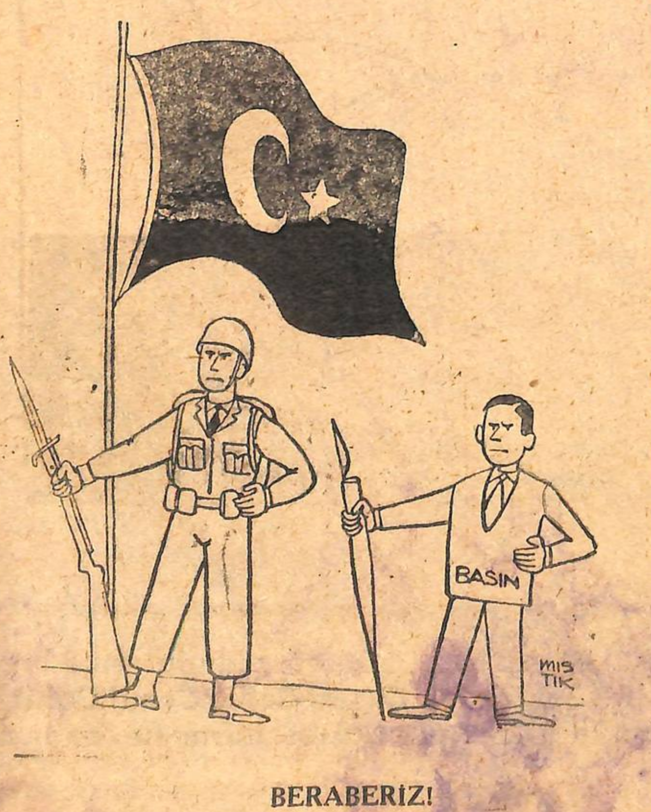

BERABERİZ!

Çetin Altan

Peki ben şimdi Ne yapacağım?

— Pekiy ben şimdi ne yapacağım?

Aman efendim, bu da sual mi? Zatıâliniz bir emir buyurursunuz gerekeni yaparlar. Önce tevkif ederler, sonra yayın yasağı koyarlar, daha olmazsa dövtürtür, coplatır, tırnaklarını falan söktürürsünüz.

Devlet idaresi çocuk oyuncağı değil, nizama karşı gelinmez. Hele bir gelsinler de günlerini görsünler, kafalarını en sert kayalara çarparlar.

Devlet bu... Sizler de efendim, devletin başısınız... Asarsınız, kesersiniz, sayısını soran mı var? Radyoda nutuk söyler, on kâğıda adam toplatıp davul zurna çalarsınız.

Allah korusun, sizler olmazsanız sonra devleti kim idare eder...

Yapın, yapın, hepsine hadlerini bildirin...

★

— Pekiy, ben şimdi ne yapacağım?

Yok canım, siz hiç kendinizi düşünür müsünüz, devleti milleti düşünürsünüz. Nizam var, nizamın kayaları var, cop var, tabanca var, hapis var, sürgün var.

Böyle yürümez, gösterin gösterin.

Yahu sizler çok namussuzmuşsunuz be... Hani eminim böylesini tarih de görmemiştir.

Devlet paravanası arkasında eşkiyalık... Rüşvet, avanta, soygunculuk, cinayet.

Hep nizam içindi değil mi bunlar? Nizamı korumak içindi.

Nerde o Uşak Valisi? Nerde o Savcı, nerde o Polis? Ne oldu sizin nizam?

Utanmadan ne yalanlar uydurmuşsunuz!

Şimdi thomson makineli tüfekleri arasında, rüzgâra tutulmuş çiroz dizisi gibi, titreye titreye soruyorsunuz:

— Pekiy, Ben şimdi ne yapacağım?

Sırttan semer alındı. Artık bendegân kalmadı. Artık yalnız, yapayalnızsınız. Devlet ve nizam kalkanını elinizden kopardılar. Bütün cüceliğiniz, sefaletiniz ve günahınızla ortada kaldınız.

Devletin başları? Sizler devletin başı değil, kuyruk sokumu bile olamayacak kimselerdiniz.

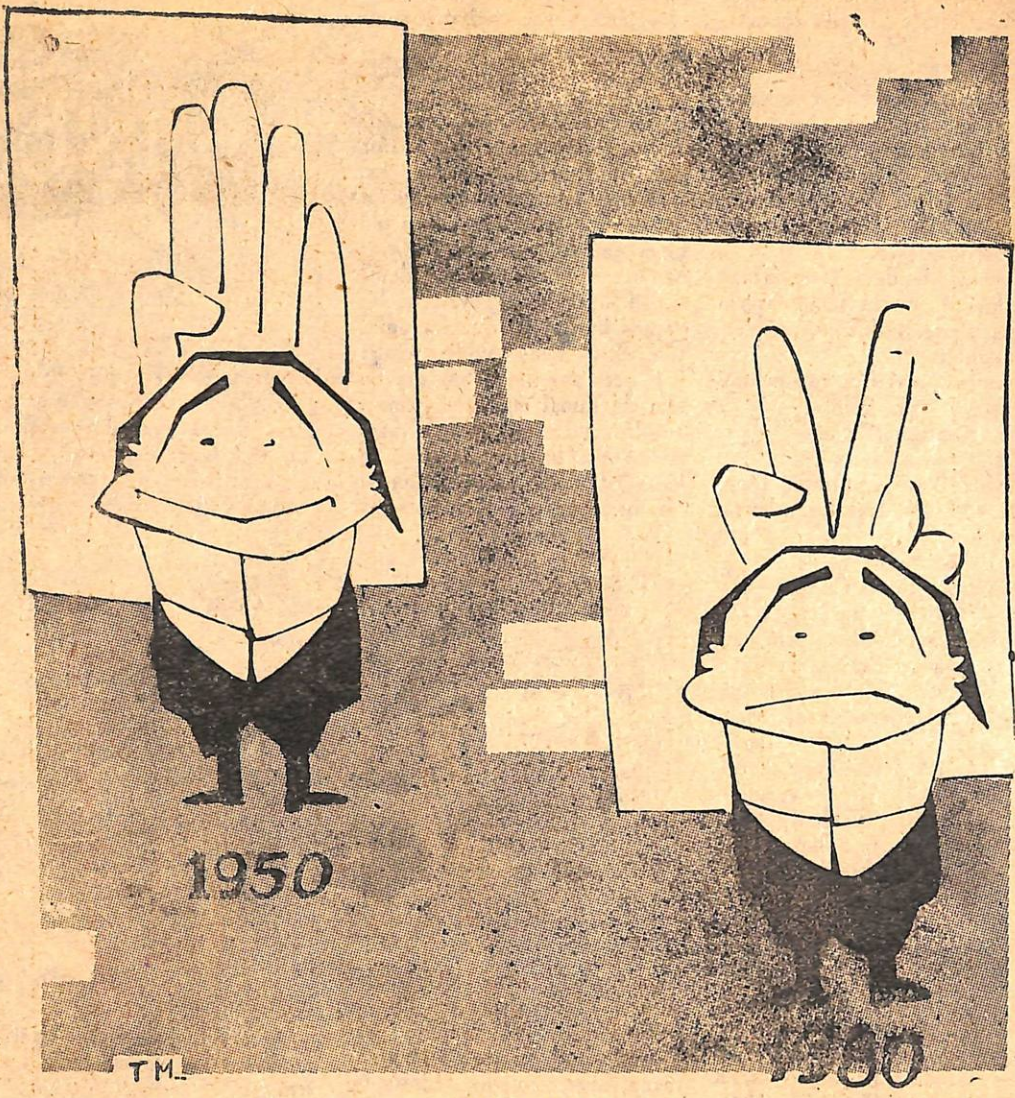

YAZISIZ

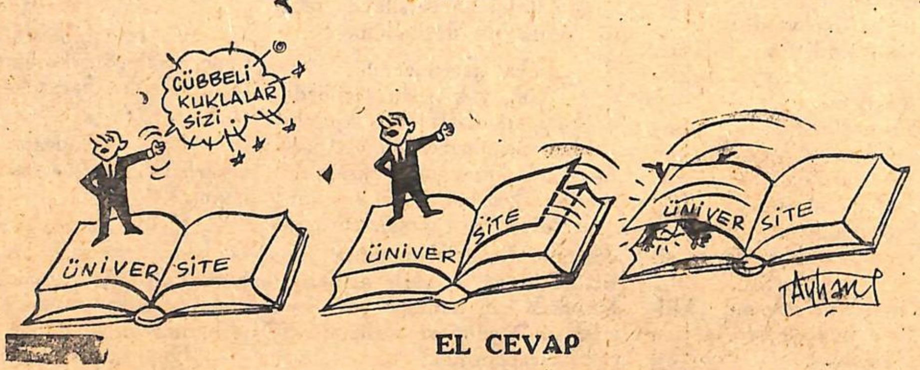

EL CEVAP

Kaykılarak oturmanızdan, garson çağırmanızdan, radyolarda öğünmenizden ne mal olduğunuz belliydi sizin.

Dudaklarınızı kısarak, dişleriniz arasından bir:

— «Ben» deyişiniz vardı ki evlere şenlik.

Şimdi «Ben»ler, öyle egzos patlayışı gibi çıkmıyor. Ne oldu size böyle, kuzularım ne oldu? Dudaklarınız sarkmış, elleriniz birbirine kavuşmuş, melûl mahzun gözlerle:

— Şimdi ne yapacağım? diyorsunuz.

Vaktiyle ne yaptığınızı bilseydiniz, bugün bunu soracak duruma düşmeyecektiniz.

Az mı ikaz ettik, az mı örnekler verdik? Gelsin mahkeme, gitsin mahkeme.

Neydi bizim suçumuz? Niye uğraşırdınız bizlerle... İkinci çocuğum sizin yüzünüzden ana sütü ememedi. Eve gelen tabancalılar, emzikli bir kadının uğradığı korkuyla alay ettiler. Sizin yüzünüzden cebimizde elli kuruşla sokak ortasında kaldık, çalıştığım gazetenin matbaasını almıştınız.

Sizin yüzünüzden karakollarda suratıma parmak izi mürekkebi sürdüler. Çıkarmaya çalıştığım dergi hoşunuza gitmemişti.

Biz herbir seferinde:

— Şimdi ne yapacağız? demedik. Namusumuzun tahtı üzerine açık alnımızla kurulduk, şerefimizle yaşamaya devam ettik.

Siz, «Devlet» «Devlet» diye başına konan devlet kuşunun kanadını yolanlar, siz vatandaş düşmanı, siz eşkiya alayı, siz kırk harami çetesi... Hani nerdesiniz? Milyonlarınız, bakara partileriniz, kaçak vapurlarınız ve saçını yaptırmak için Parise gidip gelen metreslerinizle nerdesiniz?

Bunları halka duyurmak mı devlet nizamına aykırıydı?

Hamam böcekleri gibi biribirinize sokularak sorun bakalım:

— Biz şimdi ne yapacağız?

Sizin ne yapacağınızı bilmem ama bizler, âleme ibret olsun diye sizlerin korkunç hatırasını kalemle kâğıdın çarmıhına gerip, aklımıza geldikçe tükürük yağmuruna tutacağız...

Sabık başbakan'la konuştum

Halit Kıvanç

Sâbık Başbakan'la konuştum. Hayatımın en büyük röportajı bu...

Gazetecilik mesleğinde çok sâbıkla, çok sapıkla, çok sabıkalı ile görüşmüştüm. Ama hem sâbık, hem sapık, hem de sabıkalı bir şahıs bulmak, 27 Mayısa kadar mümkün olamamıştı. İşte şimdi, bu imkâna erişmenin başarısı içindeyim.

Adnan Menderes'i muhafaza altındaki odasında tempolarıyla günün moda şarkılarını söylerken buldum:

— Hoppala yavrum yaz geldi.
çarşıya kiraz geldi.
Son yaptığımız işten,
Fatin Hasan'a az verdi.

Hafifçe kapıyı vurdum. Duymadı. O, yine şarkılara devam ediyordu:

— Bizim devrin asları
Berbat Suat, Çapkın Fil,
Altın şarap tasları,
Mini mini Adnan yem size.

Kapıyı yine hafifçe vurdum. Yine duymadı. Ve devam etti:

— Ya Menderes, yaaa Menderes,
VC icât oldu, mertlik bozuldu,
Tabancalar bankada saklanmalıdır.
Saklanmalıdır heyyy...
Benden selâm olsun Beyefendiye,
Uşakları bodrumda gizlenmelidir.

Kapıyı yine hafifçe vurdum. Yine duymadığını görünce, açıp girdim. Birden silkindi:

— Affedersiniz Sayın Sâbık Başbakanım, dedim, sizi rahatsız etmek istemedim de, kapıyı kaç defa hafifçe vurdum.

— Ben şiddetten anlarım. Sertçe vursaydın kapıyı, beklemezdin saatlerce.

— Aman efendim, biz yıllarca beklemişiz. Saatin lâfı mı olur, Beyefendi?

— Sus, ağzını topla! Ben artık «Beyefendi» değilim.

— Ne diye hitap edeyim size?

— Duymuyor musun? Millet ne diye hitap ediyorsa, sen de öyle söyle.

— Aman efendim, yüzünüze karşı ayıp olmaz mı?

— Sus şimdi, radyoyu dinliyorum.

— Nasıl, beğeniyor musunuz yayınları?

— Fevkalâde, kaç senedir böyle yayın yapın diye bağırdım, dinletemedim. Ama hep söyledim ben... Bu gidiş iyi gidiş değil, dedim. Ne kadar tenkit ettim, bilemezsiniz. Koraltan'ın evinde yabancı devlet temsilcilerine dahi söyledim. Viyanalı jimnastikçi kızlara anlattım. Strip-Tease yıldızı Colette'e dert yandım. Yani dış basını da ihmal etmedim. Ama o sırada orada yalayıcılar vardı. Bence bizi bu duruma düşürenler ağır ceza görmeli. Bilmezsiniz, ben grupta ne sert konuşmalar yaptım, «Bu diktatörlük bitsin» diye yalvardım. Basın serbest olsun, mahkemeler bağımsız olsun, Üniversite muhtar olsun, diye çırpındım. Hattâ bu maksatla bizim VC'li muhtarlardan birini Üniversiteye rektör tayini bile düşündüm.

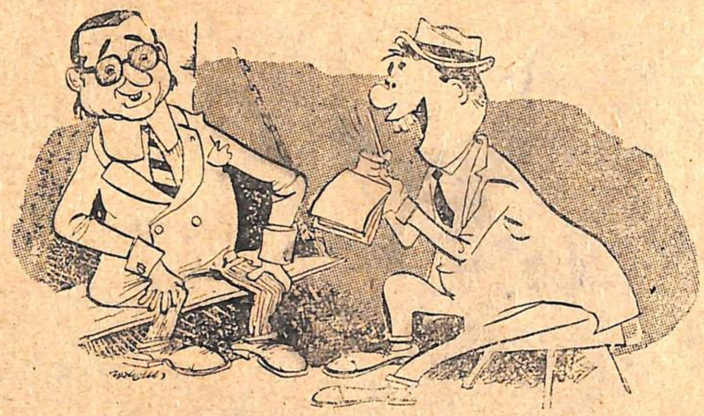

— Fakat gazeteler?

— Yok, yok, sizin içinizde de bazı arkadaşlar bizi kösteklediler. Ben, gazeteciler az çalışıp çok kazansın, akşamları işlerini erken bitirip evlerine gitsinler diye, neşir yasakları koydurttum. Ama anlamadınız. Telif hakları ve yerli mallarını korumak için tercüme yazı yazılmasın istedim ve Pulliam'ları cezaya çarptırdım.

— Ama hapse giren bizim Şahap, Selâmi, Naim oldu.

— Sahi mi söylüyorsun? Aaa, demek yanlışlık yapmışlar. Bak buna üzüldüm. Görürsen o arkadaşlarına benim tarafımdan «affedersin» deyiver!

— Namık Gedik intihar etti biliyorsunuz değil mi?

— Ayol, o benimle işbirliği yaptığı anda intihar etmişti zaten.

— Tabanca dağıttırmışsınız hep.

— Gayet tabiî. Vatandaşlarımın emniyetini korumak vazifemdi. Devlet olarak yaptık bunu.

— Peki, tabancaları, polis elbiselerini niye bankada saklattınız?

— Kardeşim, bankalarda para kalmayınca, hiç olmazsa tabancalar dursun, dedim.

— Tahkikat Komusyonu işini bitirmiş miydi?

— Öyle sanmıştım ama, hakikatte işi biten bizmişiz.

— Son gençlik nümayişlerinde «Menderes istifa!» diye bağırdıkları zaman neden istifa etmediniz?

— Ah sorma, sorma... Ben o feryatları «Menderes istifade» diye anladım ve elimin altındakilerden daha fazla istifadeye baktım. İnanmazsanız, İstanbul Emniyet Müdürlüğünden sorun.

— Bugünkü durumdan memnun musunuz?

— Hem de nasıl? Beni de kurtardılar. Neydi o hırsız şebekesinden çektiğim. Ben deniz kıyısında baraj, dağ tepesinde liman yapmak için çalışırken, onlar hepsi kendi keyiflerindeydi. Ben memnunum, çünkü ne dediysem çıktı.

— Meselâ?

— Meselâ var mı? «Nurlu istikbâl gelecek» dedim. İşte 27 Mayısta geldi.

— Ya «Görülmemiş kalkınma» ne oldu?

— Canım, onu siz anlamadınız. Ben «görülmemiş kalkınma» diyerek kalkınmayı görenlerin insaniyet namına haber vermelerini istemiştim.

— Hepsi bir yana, ya yaptığınız bunca «geri» hareketler?

— Yooo, kabinemdeki «İleri»yi unutuyorsun.

— İstimlâkler yüzünden millet ne çekti ama...

— Sonunda da faydasını gördü işte. Ordu en büyük istimlâki yaptı, bizi yıktı. Daha ne istiyorsunuz?

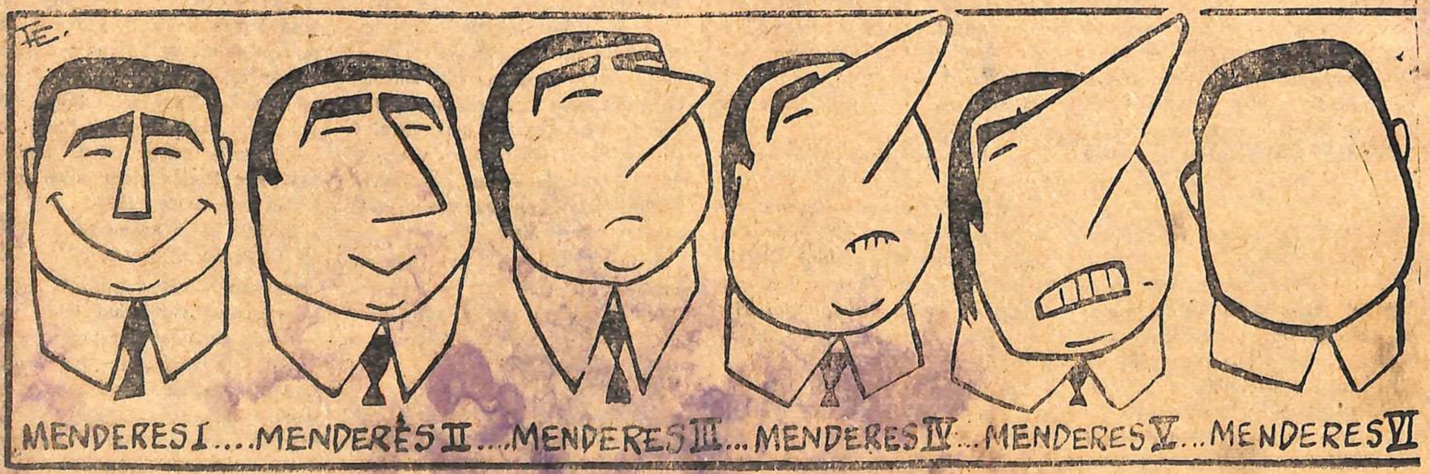

DİŞBUDAK

SELAMİ İZZET SEDES

İkinci Abdülhamit Hürriyeti boğdu. Enver Paşa Hürriyeti bıçakladı, Bayar'la, Menderes daha beterini yaptı.

Ötekilerin yaptığından daha beteri olur mu? diyeceksiniz.

Evet, olur.

Adam, ölüme hüküm giymiş, darağacına götürülürken yolda bir tanıdığa rastlamış, tanıdığı sormuş:

— Böyle nereye gidiyorsun?

Ölüm mahkûmu:

— Asılmaya, demiş.

Tanıdığı gülümsemiş:

— Allah beterinden saklasın.

Ölüm mahkûmu irkilmiş;

— Ayol, demiş, bundan beteri var mıdır?

— Vardır, kazıklanmak vardır.

Bayarla Menderes Hürriyeti kazıklamaya yeltendi.

★

Yıl: 1960

Cumhur Başkanı: Celâl Bayar.

Başbakan: Adnan Menderes.

Bin bir dert. Milletin başına açtıkları bin bir dert içinde Kabine, Bayarın Başkanlığında toplanmış:

— Aman, diyorlar, nasıl etsek de yabancı gazeteleri yurda sokmasak?

Çünkü 27 Nisan'danberi olup biten fâciaların yazılması Türk basınına yasak edilmiştir, bunun için bütün tedbirlere rağmen yabancı gazeteler el altından gelmekte ve kapış kapış satılmaktadır.

Yıl: 1867

Padişah: Abdülaziz.

Sadrıâzam: Âli Paşa.

İstibdat öyle bir dert olmaya başlamış, Padişahlık milletin başına öyle bir dert olmuştu ki, Parise giden Namık Kemal ile Ziya Paşa orada «Hürriyet» gazetesini çıkardı ve bu gazete memlekette, hele İstanbulda kapışıldı.

«Hürriyet»in yurda girmesi yasaktı ama, giriyordu. Polis artık işi gücü bırakmış, hemen hergün şehire kaçak giren Hürriyet gazetelerini toplamaya çabalıyordu. Bir gün yine bir çuval Hürriyet gazetesi toplandığı Âli Paşaya bildirildi. Âli Paşa Kabineyi topladı:

— Nasıl etsek de bu gazetenin yurda girmesini önlesek? dedi.

Bu sırada salona, Mithat Paşa geldi. Sadrıâzam soruyu ona tekrarladı, Mithat Paşa şu cevabı verdi:

— Hürriyet gazetesinin yurda sokulmasını önleyecek tek çare, yabancı diyarda çıkan gazetenin yazdıklarını yazacak gazetelerin memlekette yayınlanmalarına izin vermektir.

★

İkinci Abdülhamidin devrilmesinden birkaç gün önce, bir dostu Şâir Eşref'e:

— Abdülhamidin oğlunun bir oğlu oldu, dedi.

Eşref sordu:

— İsmini ne koydular?

— Abdülhamit.

Eşref, iki avucunu iki şakağına dayadı:

— Eyvah. Biz işin sonuna geldik diye seviniyorduk, elifbadan mı başlayacağız?

Menderesin yere serilmesinden bir iki ay önce, Etem Menderesin oğlu Adnan Menderes, okulunda sınıf temsilciliğine getirildi. Öğrenciler bir ağızdan itiraz etti:

— Yooo... Biz artık işin sonuna geldik diye seviniyoruz. Alfabeden başlayamayız.

★

İkinci Abdülhamidin bir üfürükçüsü vardı. Ebülhüda.

Müstebidin müstebidi diyemeyeceğim, çünkü Menderes Abdülhamide taş çıkarttı, sadece müstebit diyeceğim, devrilmesinden az önce halk dilinde şu mısralar dolaşmaya başlamıştı:

«Korumazsa onu Hüda - Korur elbet Ebülhüda.»

25 Mayıstan itibaren de ağızdan ağıza şu söz yayıldı:

«Menderes'i ne polis korur, ne görevli korur: Ahmet Salih Korur...»

Menkul

Gayrimenkul

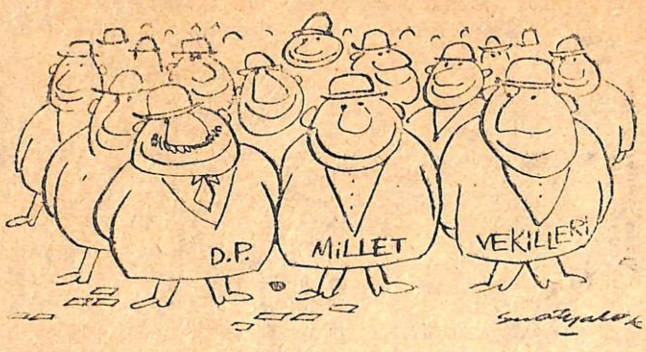

Vazifesini hiç yapmayanlar...

Vazifesinin aksini yapanlar...

Vazifesini yapanlar...

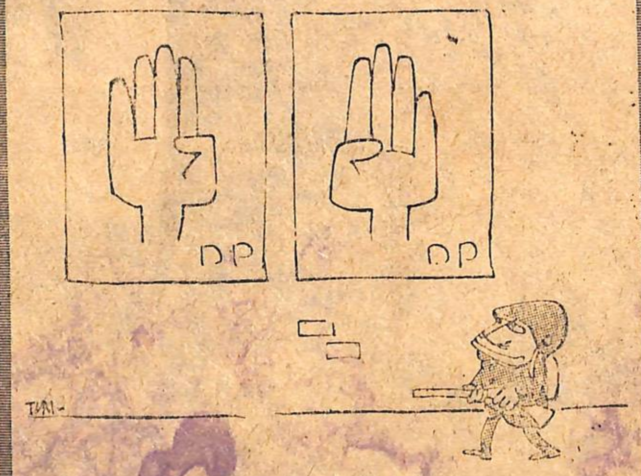

ELLER YUKARI!

UÇTU, UÇT'

TEF her hafta bu sayfada içimizden birini takdim edecek.

ali ulvi

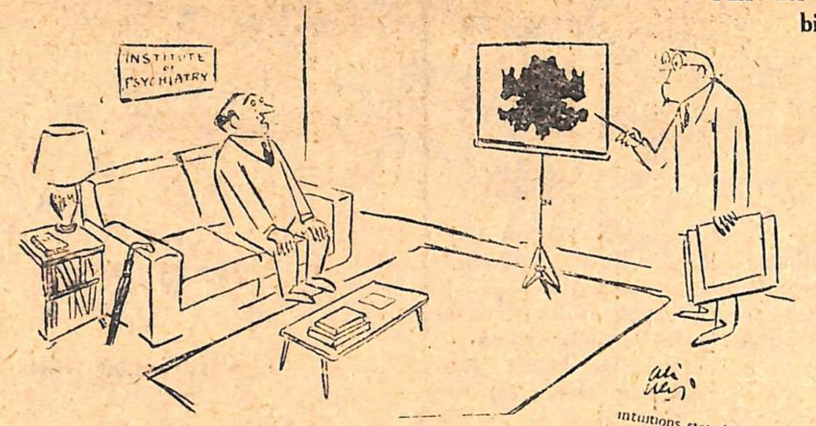

PUNCH-MART, 20, 1957 —MUREKKEP!

—BEN KEDİ DEĞİLİM YAHU, Mr. CORC SMIT 'IM!

ARALIK
ESQUIRE : Novembe.

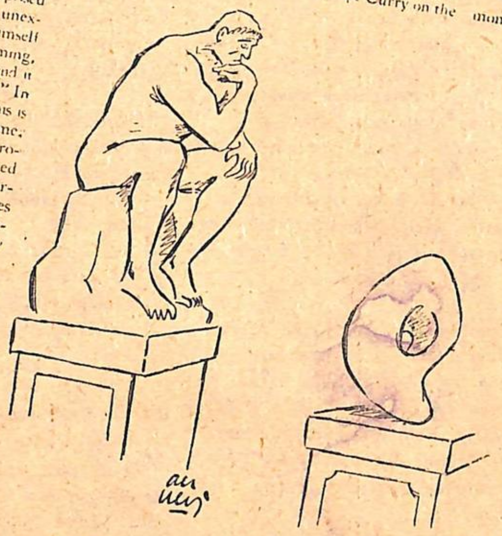

THE NEW YORKER OCAK, 26 1957

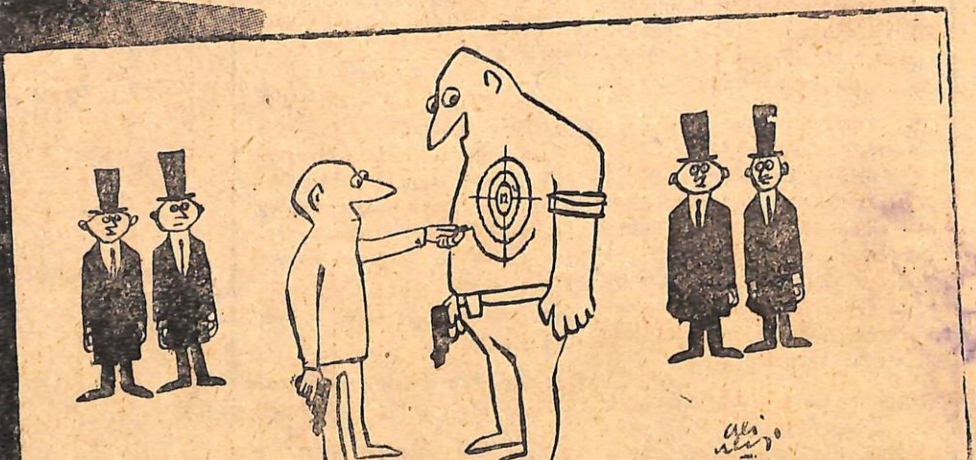

1957 - HAZİRAN
1000 JOKES MAGAZINE

KİM KİMDİR?

Adı ve Soyadı: **Ali Ulvi ERSOY**
Doğum yeri ve tarihi: **Kadıköy, 1924**
Boyu: **Çok uzun**
Medenî hali: **Evli, bir çocuk babası**
İtiyatları: **Pipo içmek, duş ve karikatür yapmak, 3,5 yıl Amerika'da kalmak.**

Meslek hayatı: **İlk karikatürü «Çocuk sesi» dergisinde yayınlanmıştır. 1947'de Rahmetli Ramiz'in haftalık «Mizah» dergisine, 1950'de günlük «Cumhuriyet» gazetesine 1960'da sâbık iktidar yüzünden Rami Kışlasına girmiştir.**

emniyet müdürlüğü

T.A.Ş.

Yazan = Adnan Veli

Madam Roza, ağır adımlarla müdüriyet binasının merdivenlerini çıkarken arada bir dinleniyordu. Kapısında «Müdür» yazısı bulunan odanın önündeki memura sokularak:

— Ka Müdür beyi beş takke için görebilirim, he? dedi.

— Kimsiniz siz?

— Bir ahbabıyımdır.

— Müdür Bey, şimdi meşgul. Toplantı var içerde.

— O benim adımı duyuncas toplantıyı bırakır da gelir.

— Peki, kim diyelim Müdüre?

— Mis sokağından Şişman Roza deyi söyleyinces, beni hemen yanına çağıracağına hiç şüphe edemem.

— Şişman Roza mı dedin?

— Helbette ya.

Adam içeriye girdi. Bir dakika sonra da odadan memurla beraber 5-6 kişi dışarı çıktı. Memur, kadına dönerek:

— Müdür seni bekliyor. İçeriye gir! dedi.

Roza, elinde çantası, kalçalarını iki yana oynata oynata emniyet müdürünün kapısından içeri girdi. Müdür, ayağa kalkmış, gülümseyerek elini misafirine uzatmıştı:

— Buyurun Madamcığım, buyursunlar. Hoş geldiniz, şeref getirdiniz.

— Size hararet ilen bonjur derim sevgilim.

— Bonjur Rozacığım. Şöyle gel otur bakalım. Ne haberler var?

— Haberlerim pek de iyi sayılmaz. Çünküm bu ay işler çokçana bozuldu. Sıraselvilerdeki evimde iki kız çalışırdı. Hani biri Suzan, biri de Marika idi. Geçen hafta ikisini de Ankaradán çağırmışlar da halâ bırakmamışlar. O iki kız olmayıncas benim Sıraselvilerdeki ev hiçbir iş yapamaz ki. Sen tanırsın Marika'yı.

— Hangi Marika bu?

— Hani canım neydi o Edirne mebusunun adı? Hani sana bir akşamlığına misafir gelmişti de sen de bana, «çabucak güzel bir kız yolla» deyi telefon çekmiş idin ya?

— Haaa, anladım anladım. Güzel kızdı ama.

— Güzel de lâftır ki söyloorsun? Kaymak idi, kaymak.

— Hakikaten öyleydi.

— E, şimdi o iki kız olmayıncas ben nasıl çalışırım da nasıl para kazanırım?

— Onlar nasıl olsa gelirler canım. Ankaraya temelli gitmediler ya.

— Gelirler ama, ben, Nisan ayı içerisinde onların sebebi ilen hiç iş yapamamışımdır.

— Canım nasıl olsa önümüz yaz. İşler artar.

— Artar ama, ben sana Nisan ayı için biraz noksan verebileceğimi çok üzülerek maruz ederim.

— Yooo, hiç su koyverme Rozacığım. Biliyorsun o para sırf bende kalmıyor. Kaç kişiye taksim ediliyor.

— Bu seferlik idare edeceksiniz. Çünküm vallaha işler çok düştü.

— Canım, senin üç tane evin var. Sıraselvilerdeki evde işler düştüyse öteki evlerde işler artmıştır. Hem sen Tarlabaşında bir ev daha açmışsın.

— Kitap çarpsın açmadım.

— Açmışsın açmışsın, ben haberini aldım.

— Sana açmadım deorsam hakikati konuştuğuma şüphe olamaz. Hangi evi açmışım bakalım?

— Fırını geçince, orada mermerli apartuman var ya?

— Sütçünün üstündekini deorsun?

— Ha işte onu.

— Onu ben açmışımdır, onu işleten Sabridir, Acem Sabri.

— Hangi Acem Sabri bu?

— Hani canım, Vatan Cephesinin ne başkanıydı o? Celâl Bayar Vali Beye telefon etmişti de «Bu Sabri bizim partimizin en kıymetli adamıdır. Ona İstanbulda selbes bir iş verseniz» diyerekten Valiye telefon çekmiş idi. Vali bey de Tokatlıyan sokağını ona münasip görmüş idi. Velâkin Tokatlıyan sokağında boş apartman bulamayıncas Tarlabaşına gitti, işte sütçünün üzerindeki evi o Sabri işletir.

— Haa, anladım şimdi. Bak o hergele de bu ayın parasını getirmedi bize.

— Orasını bilemem, velâkin senin dediğin o ev bana ait olamaz hayatım.

— Peki, sen şimdi bugün ne vereceksin bana?

— Ben sana bu seferlik on iki bin getirdim.

— Vallahi olmaz.

— Yemin etmiyesin çarpılırsın.

Oda kapısı açıldı. Memur içeri girip selâm verdikten sonra:

— Sayın Müdürüm, dedi. Manolya Bar'ın sahibi Artin bey sizinle görüşmek istiyor.

— Beklesin beş dakika. Ben haber veririm.

— Başüstüne sayın Müdürüm.

Adam çıktı, Müdür Rozaya döndü:

— Vallahi olmaz.

— Ka yemin etmiyesin demişimdir.

— Olmaz dedim bir kere. İdare etse seni kırmam ama, idare etmez. Bu para sırf bana ait değil ki. Bu işin içinde Valisi, Belediye Başkanı var.

— Ondört bin son olarak verebilirim sevgilim. Çünküm Despinanın sana sekiz bin verdiğini çok eyi bilirim. Basri verir dokuz bin. Hidayet verir onbin. Şükrüden alırsın onbin. Ben veririm ondört, yine de az deorsun.

— Bak sen Despina diyorsun ama, Despina iki evinde 11 kız çalıştırıyor. Senin üç evinde on altı kız vardır. Hem Despina bir ay kapalı kalmıştı. Şimdiye kadar seni kapattık mı?

— Yoo, bak o eyiliğini hiç unutmam, katiyen kapatmamışındır. Ama ben de sana Allah için çok eyi servis yapmışımdır. Ağnoorsun?

— Sen şimdi, son olarak yirmiyi tamamla da koy şu masanın üstüne.

— Yapma şekerim, elini vicdanına koy da ona göre konuş. İk kızımı elimden almışlardır. Sen d deorsun yirmi bin. Bu ay için onyediyi sana bırakıyorum .Bir ev daha açıncas yirmi beşi tamamların sevgilim.

— Ulan Roza, çok numaracı karısın be... Çabuk aç da o evi, bi de işimizi bilelim.

— Hiç merak etmiyesin. Yazılı bir yerde açacağım. Bak o zama parayı nasıl kazanırım.

Çantasını açıp zarfın içine bir şeyler doldurdu. Gülerek müdür uzattı. İkisi de halinden hoşnuttu. Müdürün niyeti, evinin ön salonuna siyah lâke bir Amerikan büfes yerleştirmekti.

YAZISIZ

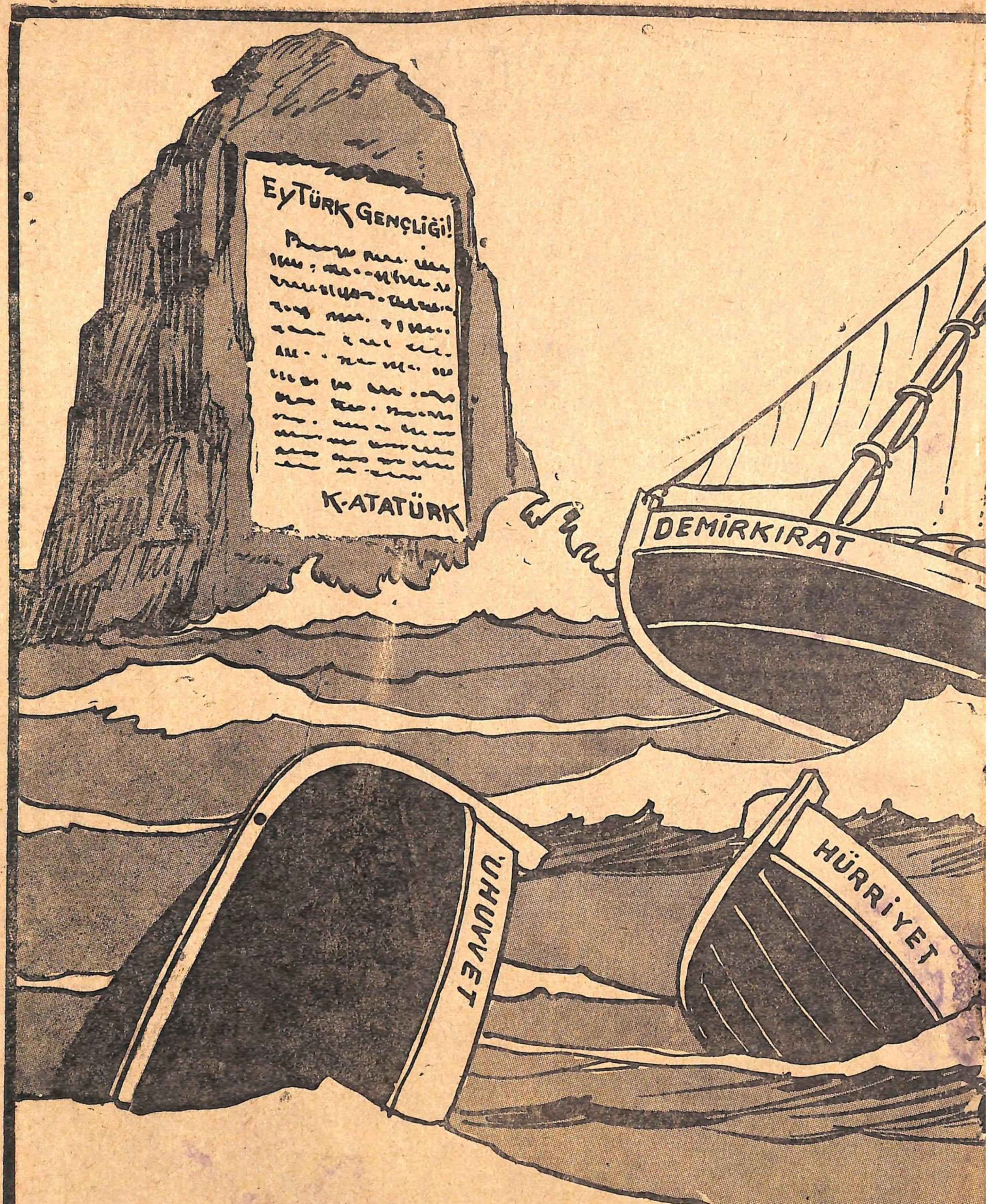

Bu Gid

Bu karikatür 1 - 8 - 1951 tarihinde Ankara'da «Ulus» gazetesinde neşredilmişti.

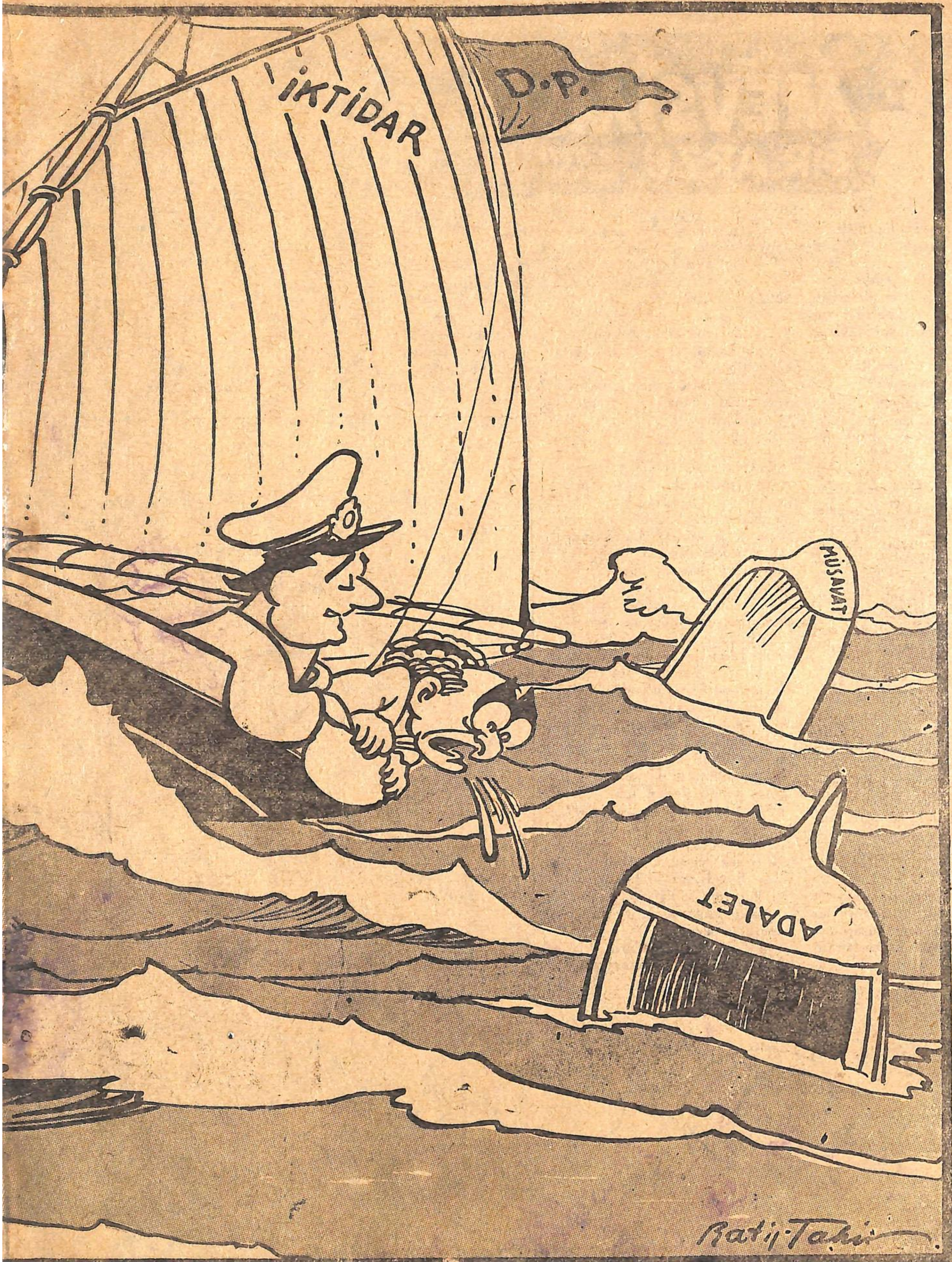

iş !..

Ratip Tahir 9 yıl önce sâbıkların Atatürk gençliğine çarparak batacağını bilmişti.

Bu Gidiş !..

Bu karikatür 1 - 8 - 1951 tarihinde Ankara'da «Ulus» gazetesinde neşredilmişti. Ratip Tahir 9 yıl önce sâbıkların Atatürk gençliğine çarparak batacağını bilmişti.

Balayından yeni dönmüşlerdi. Yerleştikleri apartman dairesi görülecek şeydi doğrusu. Bütün eşya gıcır gıcırdı. Perdeler tavandan aşağı bulut bulut iniyor, halılar da bütün döşemeyi yumuşak yumuşak örtüyordu. Genç ve körpe bir aşk için yuvaların en mükemmeli değilse bile, en uygunlarından biriydi.

Mamie, salıncaklı bir iskemleye oturmuş, sallanıp duruyordu. Sırtında da aynı renkte bir gecelik vardı. Varla yok arasında insanı tereddüde düşüren hınzırcasına şeffaf bir gecelikti bu.

Artık kimsenin itiraz edemeyeceği emsalsiz bir hakikatle haşir neşir olmuştular. Martin Burney, gençliğinin ilk yıllarında avarenin biriydi. Sonra bir müddet de seyyar satıcılık yapmıştı. Fakat şimdi New-York eyaletinin ağır siklet boks şampiyonu idi. Karşısına bir sürü rakip çıkarıyorlardı. Ama bir tek Allahın kulu onun korkunç yumruklarına dört raunttan fazla dayanamamıştı. Buna mukabil Mamie'nin onu dize getirmesi için sadece işaret parmağını oynatması kâfi geliyordu. Akşamları, insanı varla yok arasında tereddüde düşüren şeffaf geceliklerinden birini giydi mi, şampiyonu dize getirmek için işaret parmağını oynatmasına da lüzum kalmıyordu.

Salıncaklı iskemlede yalpa vuran genç kadın, çocuksu bir ifadeyle dudaklarını büzüp garip sesler çıkarmağa başlamıştı birdenbire.

— Şu anda canım ne istedi biliyor musun sevgilim?

— Ne istedi?

— Şöyle kütür kütür ve çok sulu bir şeftali.

Böyle söylerken Mamie, Julyet kadar romantik, Kleopatra gibi de kaltak bir hüviyete bürünmüştü.

Martin hemen fırladı. Başına şapkasına, sırtına da pardösüsünü geçirdi:

— Okey Mamie.

Sokağa çıktı. Hem yürüyor, hem düşünüyordu. Şubatın henüz ilk haftasındaydılar. Bu mevsimde şeftali bulmak için ne yapmalıydı acaba? İlk iş olarak köşedeki manava uğradı:

— Hey dostum, bana bir şeftali lâzım... Bir tek...

— Şeftali mi dedin? İki ay sonra gel de görüşelim. Şimdilik sana ancak portakal verebilirim. Hem de ne portakal.

Martin'in kaşları çatılmıştı. Bu işi etse etse Callaghan hallederdi. Eski arkadaşıydı. Şimdi bir gece lokali işletiyordu.

— Bana bak Callaghan. Karım bir şeftali istedi. Muhakkak bulup götürmem lâzım.

— Şeftali yerine mis gibi bir portakal götürsen nasıl olur?

— Hiç de iyi olmaz.

Mahalleden mahalleye geçerek önüne gelene soruyordu:

— Şeftali var mı? Çok değil, bir tanecik kâfi...

Bütün manavlar ağız birliği etmiştiler sanki:

— Maalesef, diyorlardı. Maalesef yok. Ama portakal isterseniz... Nefis portakallarımız var.

Hava gittikçe soğuyordu. Yakasını kaldırıp saatine baktı:

— Vay canına. Gece yarısı olmuş. Eve dönmekten başka çare kalmıyor galiba.

Tam geri dönmek üzereyken ilerdeki yeşil lâmba dikkatini çekmişti. Telâşla yürüdü:

— Komiseri görmek istiyorum.

— Şurada, odasında efendim.

— Vay Martin. Sen balayında değil miydin yahu?

— Dün geldim. Gelir gelmez de enteresan bir haber aldım. Bilhassa senin bakımından.

— Neymiş?

— Denver Dick'i suçüstü yakalamak ister misin?

— İstemesine isterim ama, Dick piyasadan çekildi.

— Yanılıyorsun. Yeni bir kumarhane açmış. Gece gündüz işletiyor. Şuracıkta, burnunun dibinde. Hem de lüks bir kumarhane.

— Öyle ise hemen girelim. Nasıl gireceğiz?

— Girmesine gireriz ama, sen

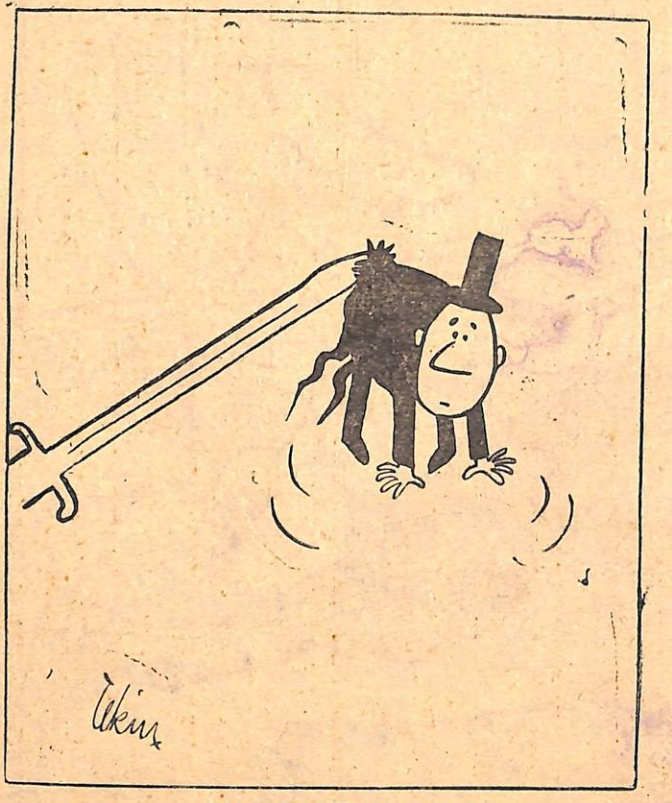

KALKINMA HAMLESİ

YAZISIZ

adamlarından yarım düzünesini beraber alırsan daha iyi olur.

On dakika sonra, omuz darbelerine dayanamayan kapı büyük bir gürültü ile yıkılmıştı. Polisler, kumarhaneye daldılar.

Ellerini havaya kaldıran birkaç kişiye mukabil, ekseriyet yumruklarını sıkarak derhal hücuma geçmişti.

Martin Burney, bir iki kişiyi sırtüstü yere serdikten sonra Denver Dick'le burun buruna geldi. Burada, ringte olduğu gibi bir takım kaidelere riayet etmek derdi de yoktu. Denver'in işini bitirmek için bir tekmeyle iki yumruk yetmişti de artmıştı bile.

Hemen salona geçip etrafı araştırmağa başladı. Masaların, sehpaların üzerinde gümüş tepsiler, bu tepsilerde de çeşitli meyveler vardı. Muz, elma, armut, mandalina ve bir sürü portakal. Bunların hepsi evet ama, şeftali hayır.

Böylece son ümidini de kaybetmiş oluyordu. Üzgün ve bitkin bir ifadeyle geri dönmek üzereyken gözleri, ortadaki masanın altına takıldı. Orada bir çift ayak görmüştü. Hiç kıpıdamadan duran bir çift ayak.

— Bir ceset mi acaba? diye irkilerek eğildi. Ve bu bir çift ayağı yakaladığı gibi çekti.

Korkudan âdetâ bembeyaz kesilen bir zenci çıkmıştı meydana. Martin, zangır zangır titreyen adamın gırtlağına sarılmış sıkıyordu:

— Bana ya bir şeftali bulursun, yahut da ölürsün.

— Üç dört düzüne kadar vardı. Fakat misafirler hepsini yedi. Portakal isterseniz?

— Ben senden şeftali istiyorum şeftali... Şayet bana portakal lâfı eden bir kişi daha çıkarsa derhal son nefesini verecektir.

Tehdit, tesirini göstermişti. Ortalığı altüst eden zenci nihayet bir şeftali bulmağa muvaffak oldu. Hafif tüylü, kocaman kütür kütür bir şeftaliydi bu. Martin meyveyi itina ile cebine yerleştirip, yerde baygın yatan bir takım adamların üzerinden atlaya atlaya dışarı çıktı ve koşar adımlarla dönüş yolunu tuttu.

Ötedenberi şövalye ruhlu bir adamdı. Karısı ondan şeftali mi istemişti? Ölümü bile göze alır, o harikulâde mahlûkun arzusunu yerine getirirdi işte. Telâşlı adımlarla hem yürüyor, hem de mukaddes bir emanet gibi cebindeki meyveyi okşuyordu.

Bekleye bekleye canı sıkılan Mamie, salıncaklı iskemlesinden inmiş, yatağa uzanmıştı. Varla yok arasında insanı tereddüde düşüren geceliği içinde bir rüya kadar güzel ve çıplaktı. Gözlerini hafifçe aralayarak kendisine doğru uzanan şeftaliye baktı ve somurtur gibi oldu:

— Geldin mi sevgilim?

— Geldim ya.

— Bu ne böyle?

— Şeftali.

— Şeftali mi?

— Şeftali ya.

— Ama ben senden portakal istemiştim sevgilim.

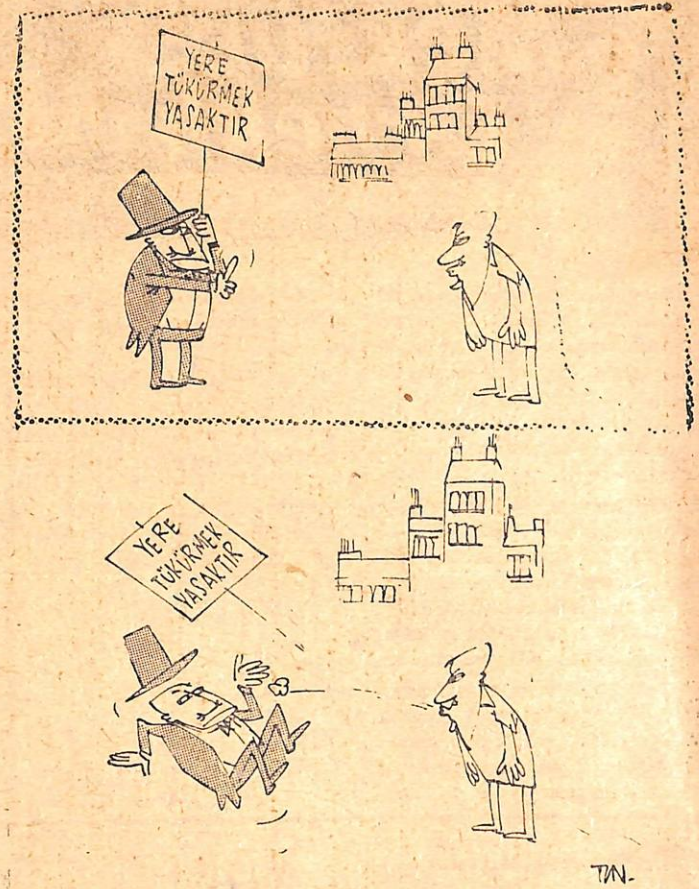

MÜMTAZ TARHAN'A İTHAF

DEDEKTİF bilir misiniz?

DETEKTİF ŞAKİR

Kontes Sabriye şatosunda muazzam bir parti veriyordu. Şehrin bütün kalbur üstü herifleri ve kadınları bu partiye şeref vermişlerdi. Salonun bir köşesinde Çigan Ahmet orkestrası hafif parçalar çalarak salona neşe katıyordu. Herşey kıyak, herşey güzeldi. Lâtif bir gece rüzgârı kapılardan girip salonda bir iki volta attıktan sonra, pencerelerden çıkıp gidiyordu. Kısacası ortalık şurup gibiydi. İşte tam muhabbetin koyulaştığı bir sırada dik bir ses duyuldu. Bu meşhur detektif Şakir'di:

— Dansı kesiniz. Orkestra da sussun. Şu anda biri ölmek üzere.

Davetliler, heyecanla bir kenara sindi. Fakat ortada ölen falan yoktu. Herkes turp gibi ayaktaydı. Şakir, şöyle bir salonu şavulladı, hızlı adımlarla salona açılan odalardan birine doğru yürüdü. Kapıyı açtı. İçeride bir koltuk üzerinde tanınmış diplomat Mösyö Duval uzanmış, cansız yatıyordu. Şakir, adamın kalbini dinledi. Ölmüştü. Derhal odayı dolduran davetlilerin içinden kırsaçlı, kelebek bıyıklı orta yaşlı bir herifin önüne giderek:

— Doktor, dedi. Sizi Mösyö Duval'i öldürmek suçuyla enseliyorum.

Acaba Şakir bu dalgayı nasıl çözdü?

★★★

CEVAP:

Mösyö Duval'de şeker hastalığı vardı. Şakir de Mösyö Duval'in bu hastalığını biliyordu.

Duval, o gece beleş buldu diye, 20 tabak revani, 16 pasta ve 28 kek yemiş, biraz sonra da fenalık geçirerek ölmüştü. Şakirin doktoru enselemesinin sebebi ise, Mösyö Duval, okadar tatlı yediği halde Doktorun müdahale etmemesi olmuştu. Doktor hernekadar Mösyö Duval'in şeker hastası olduğunu bilmediğini söylediyse de Şakir, onu tersledi ve şu lâfı etti:

— Sen doktor olduğuna göre anlasaydın.

ve doktoru alıp götürdü.

YAZISIZ

SUZAN'DAN ADNAN'A

Nonoşum,

Dün gece terasa çıkıp çıplak vücudümü boğazın erkek kokan rüzgârına doğru verince gözlerimi karşı sahilin hülyalı ışıklarına dikip:

— Nerde benim, dünyanın en kıyak erkeği olan Adnan'ım, dedim. Nerde?

Sonra ellerimle dolgun kalçalarımı sıkıp, senin hediyen olan extra extra losyonunu sürdüm. Hem odanın içinde dolaşıyor, hem de yürüyordum. (Herkes yapamaz).

Oh Adnan, neden neden bu kadar büyük adamsın? Ben, şu anda senin o beşuş çehreni düşünürken, belki sen kimbilir hangi ziyafette o dayanılmaz, ipe sapa gelmez traşını kesiyorsun. Kes Adnancım kes, yağlı olsun.

Oh işte stilomu elime alıyor ve ikindi gazetesine yazacağım romana gayet hülyalı ve ihtiraslı bir şekilde başlıyorum. Ah, ne tuhaf ve exantrik ve şık bir roman olacak bu...

Düşün Adnan, ben Erenköyünde gayet lüks bir ailenin kızı. Sen de kadınları bir pozunla uyutan cins bir erkek. Sevişiyoruz, sevişiyoruz, v.s., v.s..

Tabiî romanımın ismini de merak edersin tosunum. Şey canım, «Yedin Beni!» Ne extroposition değil mi?..

Oh şeri, annadın mı yani?.. Şu anda ne haldeyim bilsen. Kaprisler ve sürprizler içindeyim. Herşeyi kırmak istiyorum. Seni bile canım. «Gümbür»

Kıskanıyorum Adnan, o kadar çok gezme. Geçen günkü gazetede yanında resmi çıkan kadın kimdi bakim?

Kov şu fotoğrafçıları Adnan, çekmesinler senin o beşuş çehreni. Geçenlerde biri balkondan girip benimle yatak odasında röportaj yapmaya kalktı. «Olur mu canım» dedim. Sonra çekti gitti.

Anladın ya canım, çok yalnızım. Of, yazamayacağım artık. Fiko'larda poker var. Biraz dalgamı geçerim. Senin çok sevdiğin pembe renk organtin lâme seten üzerine işlemeli naylon döpiyes düpul'umu giyip çıkacağım. Adio Adnan. Öpücükler cicim. Hadi eyvallah Annadın mı?

Suzan.

HUY CANIN ALTINDADIR

İktidar mensupları adaya geldiğinden beri kuşlar yavrularının boğazlanmasından ve yumurtalarının çalınmasından şikâyetçi olduklarını ilgili makamlara bildirmişlerdi.

Bu hususta lâzım gelen tedbirleri almak üzere harekete geçildiğini sevinçle haber almış bulunuyoruz.

YAZISIZ

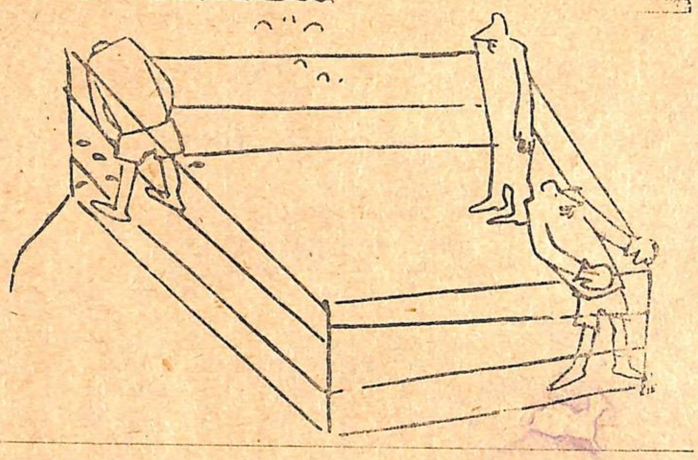

Koraltan'ın Tenkiyesi...

İstedikleri takdirde hilâfeti bile getirebileceklerini sanan sabık iktidarın, sabık ve sakıt Meclis Başkanı Refik Koraltan'ın, bu arada boş durmayıp hazırlık mahiyetinde olsa gerek, yıllardanberi padişah yatağında yattığı, köşkünde de saray eşyası kullandığı ortaya çıkmış bulunuyor.

Bu meseleyi ele alan ilgililer, sabıkların evlerinin aranmasından sonra, üzerlerinin de aranmasına başlamış, bu arada başka bir sabıkın cebinde Padişah II. Abdülhamid'e ait bir tenkiye âleti bulunmuştur.

Saçı bitmedik yetim hakkına kadar milletin hakkını yiyen bu sabık:

«Kabızlıktan müzdarip olduğunu beyanla, tenkiye âletini sadece lâvman için kullandığını, başka bir kastı mahsusu olmadığını söylemiştir.

Mister Yüzde On

Mister Yüzde On'u hepiniz tanırsınız. Eskiden aranızda sıkılmadan dolaşabiliyordu. Bugün içerde.

Eğer memleketimizde patlıcan 60 liraya satılmışsa, onun komisyonunun maliyete ilâve edilmesindendir.

Eğer bir yol, yüz kere indirilip bindirilmişse, onun her seferinde müteahhitten yüzdeliğini alması içindir.

Eğer ithal malları bu kadar pahalı ise, onun komisyonunun dış bankalara yatırılmış olmasındandır.

Sizin anlayacağınız, çoluk çocuğumuzun kursağından geçmesi lâzım gelen en ufak ekmek kırıntısına kadar o her şeyimizden ondalığını almış ve biz bu yüzden böyle olmuşuzdur.

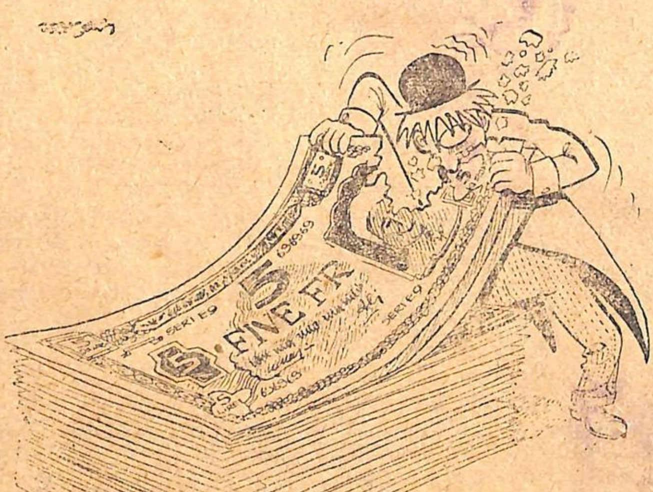

NEMRUT AMCA

Ankara'dan **AFIF BILGE**, «Sabık ile sapık arasında ne fark vardır? diye soruyor.

— Söyleyeyim: Aslında hiç fark yoktur. Sabık'lar incele incele «Sapık» olurlar.

Yozgat'dan **RIFKI**'nın derdi şu: Herşeyi ters görüyor, herşey ona ters geliyormuş. Bundan kurtulmak için ne yapması gerektiğini soruyor.

— RIFKI'nın derdinin tedavisi gayet kolay. Ellerinin üzerinde yürüsün.

Urfa'lı **YAHYA KAPLAN**, «Ünlü yazarımız Suzan Sözen'in romanlarını çok beğeniyorum. Hele (Erkeğini Arıyan Kadın) isimli kitabına bayıldım. Bu yakınlarda yeni bir eser hazırlıyor mu acaba? diye bir mektup yazmış.

— Vallahi bilmiyorum. Fakat bunun için ilham perisini bekliyorsa, gençliğine, kabiliyetine yazık olur doğrusu...

Bolu'dan **R. GÜN**, mektubunda şöyle yazmış:

«Bir zamanlar Ankara radyosunda bir program vardı. (Isteyin Çalalım) isimli bu program çok neşeli bir şeydi. Sonradan ne oldu dersiniz?

— Ilgililerden öğrendim, çala çala hiçbir şey bırakmamışlar. Bu yüzden de programlarının sonu gelmiş.

Eskişehir'den **MUSTAFA SARI**'nın merak ettiği şey, «zamanımızın en büyük gangster çetesinin, hangi çete olduğu» imiş...

Çarşamba'dan **YUSUF BAŞIBÜYÜK**, «zor, oyunu bozar» atasözünün manâsını merak etmiş, açıklamamı istiyor.

— Yusuf Başıbüyük çok akıllı ama, yutmam. Kuş diliyle de olsa politika yapmıyacağım.

Seçme Saçmalar

★ Kendi düşen ağlamaz.
Karpuz kabuğu

★ Bu gözler neler gördü!
Göz Mütehassısı

★ Söyleyene değil, söyletene bak!
B.B.

★ Az veren candan, çok veren maldan.
Mal beyanı

★ Gün doğmadan neler doğar.
Hürriyet

★ Köpekle yatan, pireyle kalkar.
Pire tozu

★ Bir zamanlar maziye bak, ne kadar Şendik.
Şükran Özer

★ Ben adamın ağzından girer, burnundan çıkarım.
Sigara Dumanı

★ Bir varmış, bir yokmuş.
Masal

★ Biraz gelir misiniz?
Haa..

★ Kimseye etmem şikâyet ağlarım ben halime.
Ağla bakalım

★ Giderim ben de, ben de...
Güle güle

★ İyi mi böyle?
Çok güzel

★ Hüsnü nerede?
Götürdüler

★ Biraz daha cesaret.
Korkak

★ NERESİ HARIKA?

Sabık Başbakanın, sabık kabinesinin, sabık gediklilerinden Celâl Yardımcı'nın eşinin ismi Harika Yardımcı'dır. Bunu çeşitli haberlerden hemen herkes öğrendi. Gelgelelim herkesin merak ettiği bir şey var: Bu Bayanın ismi madem ki «Harika Yardımcı» imiş, eşinin sık sık düştüğü hatâlara neden müdahale etmemiş, ona yardımcı olmamış? Başkalarına yardımcı olmaktan hiç vakti kalmadığı için mi acaba?

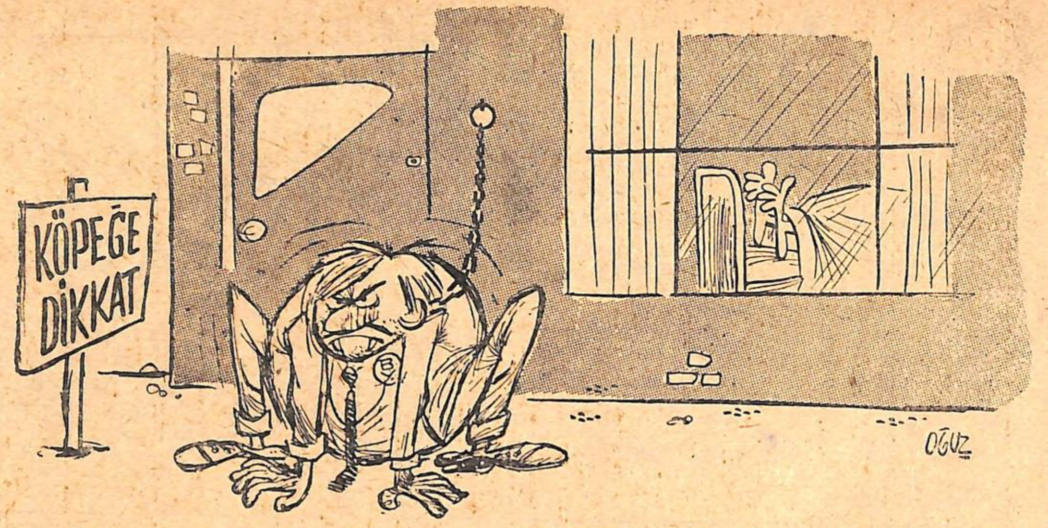

YAZISIZ

Üstlerinden neler çıktı

ADNAN MENDERES.

1 adet gayet lüks pedikür ve manikür takımı.
2 adet güneş gözlüğü
1 adet çekecek.
2 adet kutu içinde sinir teskin edici haplar. «Bu hapların hepsini yutmuştur.
1 adet not defteri ve içinde 1000 adet W.C. adresi.
1 adet peygamberler tarihi .
1 adet Adolf Hitler'in fotoğrafı. (İmzalı)
Muhtelif renkte kurdeleler, 1 adet mala ve muhtelif eşya...

REFİK KORALTAN.

1 adet Japon malı çakmak.
1 adet susturucu takılmış tabanca.
2 kutu davul tozu ve minare gölgesi.
1 adet elektrik feneri.
1 adet şey.
2 adet Japon hamamlarına ait peşkir.
1 tutam sarı saç.
1 adet Almanca aşk lûgati ve muhtelif büyüklükte çeşitli ithal malı.

BUMİN YAMANOĞLU.

69 adet tabanca.
1 adet makineli tüfek.
1000 adet polis elbisesi.
150 adet cop.
2 adet gaz maskesi.
10 paket mavi jilet.
2 adet tirbişon.
3 adet falçata.
10 adet muşta.
Muhtelif meşhur katillerin fotoğrafları.
1 adet testere ve her nevi silâh ve cephane.

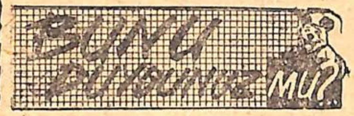

NERMİN OYNASIN

Sabık Meclis Reisi Koraltan'a birgün bir kartvizit getirdiler. Kartta şunlar yazılıydı:

Nermin Şensöyler
Soprano

Sabık Reis, hemen hanımı içeri almalarını emretti. Biraz sonra huzura gayet leziz bir parça girdi. Koca Reis hanımın karşısında nekadar nazik bir adam olduğunu göstermek için önce burnunu hızlıca temizledi ve Tokyodan aldığı naylòn Japon malı mendilini nazik bir hareketle cebine zula ederken lâfa girdi:

— Buyurun hanımefendi, bir arzunuz mu vardı?

Nermin hanım 32 dişini göstererek sırıttı ve elinden geldiği kadar kırtarak:

— Şey efendim, dedi. Hakkımı yiyorlar da...

Sabık Reis kızdı:

— Ben varken sizin hakkınızı kim yiyebilir? dedi.

— Altı aydır operada birtek prima role çıkmadım. Halbuki çok güzel sesim vardır.

Sabık Reis derhal hususî dolmakalem Müdürünü çağırdı:

— Çabuk hanımefendinin yarın akşam Operada şarkı söylemesini temin ediniz! diye emretti.

Nermin Hanım, Koca Reise elinden geldiği kadar teşekkür ederek 2 saat sonra oradan ayrıldı. Ertesi akşam emrinin yerine getirilip getirilmediğini anlamak için sabık Reis Operaya telefon etti. Hat açılınca:

— Ben, dedi, Koraltan. Bu akşam kim oynuyor?

Telefonun öbür ucundaki, suali iyi anlamadı ve şu cevabı verdi:

— Madame Butterflay, efendim.

— Ne? Kartımı almadınız mı? Ben Madame Butterflay falan anlamam. Bu gece Nermin okuyacak. İşte okadar...

TARİH TEKERRÜR DEĞİLDİR...

chaval

.biraz da müzik

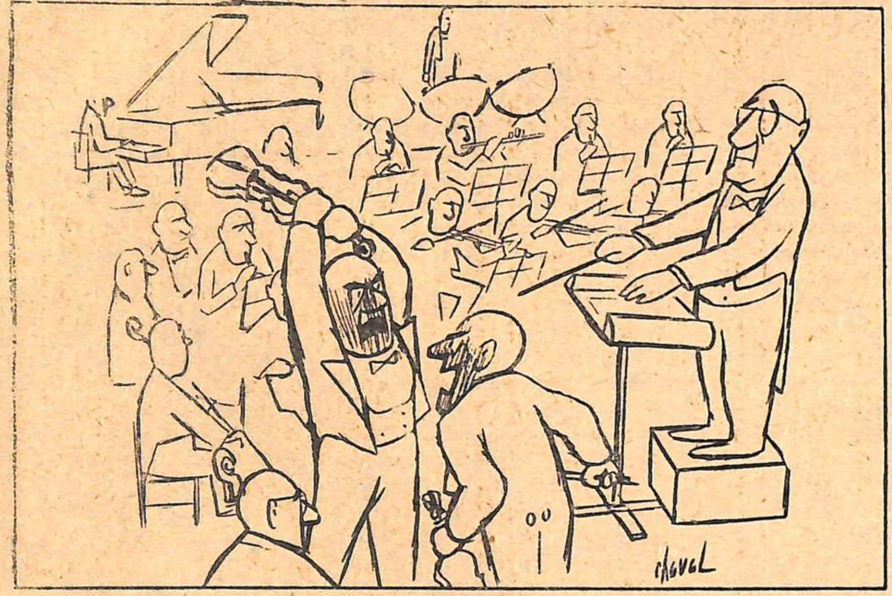

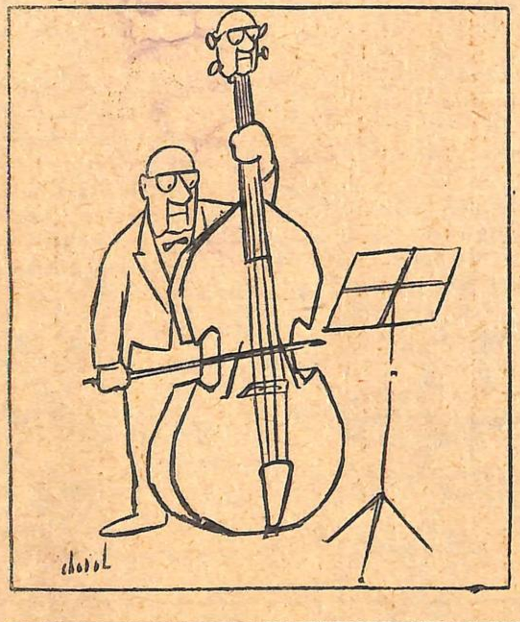

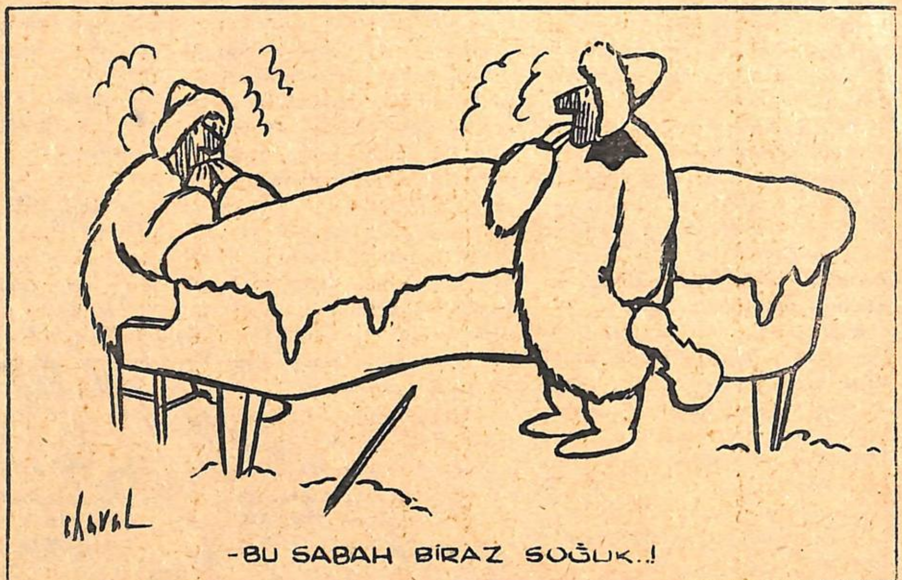

-BU SABAH BİRAZ SOĞUK..!

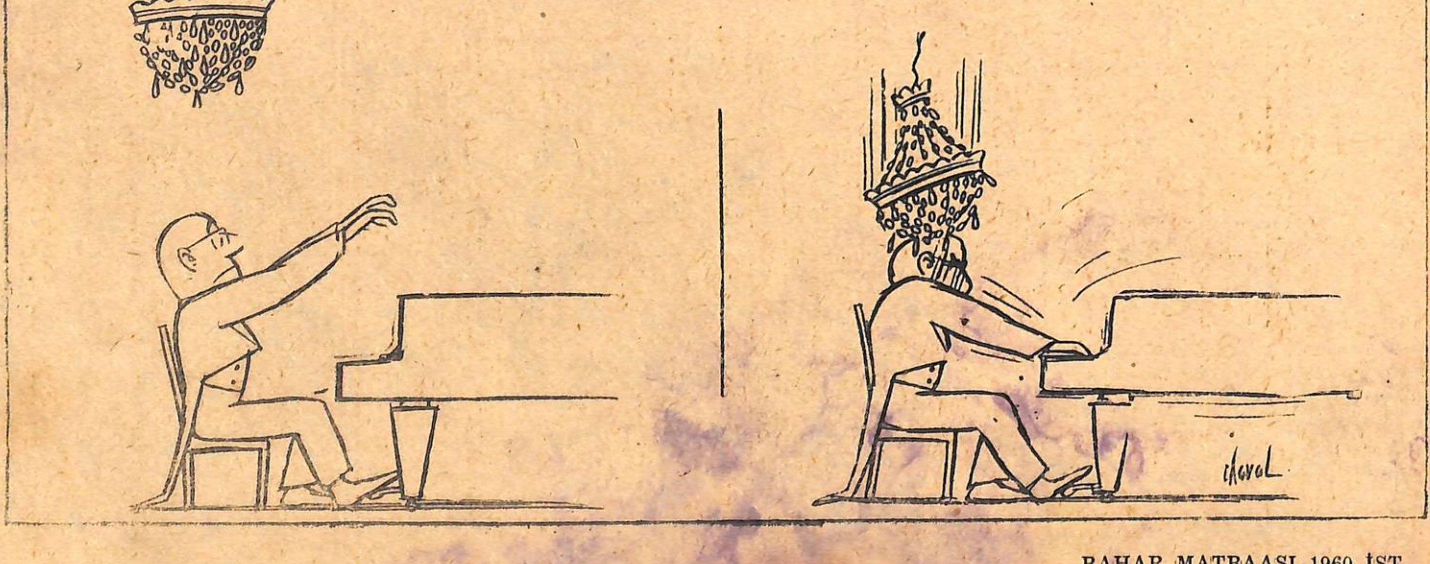

BAHAR MATBAASI 1960 İST.

YUM GÖZÜNÜ AÇ AĞZINI

gabriel chevallier'den • alpaçin

«Bütün bunların iftira olduğunu ispat edebilirlerse, mezar taşıma (iftiracı) sıfatını yazsınlar, razıyım.

THOMAS PAİNE»

Sizlere Mösyö Tafardeli tanıtmakla şeref duymasam da, bunu yapmak zorundayım. Çünkü Mösyö Tafardel olmasaydı, Mösyö Piechut politikaya atılmayacaktı. Dolayısı ile inatçı, huysuz, kindar ve muhteris bir bağcının verdiği binbir türlü zarar, kendi bağ ve bahçelerinin sınırlarını aşıp, demokrasi tarihimizi lekeliyemiyecekti.

İşin aslında, bir bağcının inatçı, huysuz ve cahil olmasının zararı, ancak tapuda kendi adına yazılı bağ ve bahçelerine dokunabilir. Mösyö Tafardel işte burada karşımıza çıkıyor.

Mösyö Piechut'yu eşsiz bir politikacı olabileceğine inandıran bunun nimetlerinden bahsederek iştahını kamçılayan o'dur. Mösyö Piechut, «İyi ama azizim, ben bu konuda biraz bilgisizim» dediği zaman:

— Ne çıkar efendim? Politika, bilhassa politikacılar ilim ve okumuşlarla asla bağdaşamazlar, cevabını veren o'dur.

Bütün bunlardan sonra, bir bağcının, bağ ve bahçelerinin de memleket sınırları içinde bulunduklarına göre, onların idaresi ile memleketin idaresi arasında zerre kadar fark olmadığını söyleyen de yine bu şahıstır.

Buna karşılık Mösyö Piechut:

— Fakat şu ara, ortalıkta «Demokrasi» diye birşey var, orada burada duyuyorum. Bu demokrasi belki de benim ağalığıma elvermez, diye yarım ağız itiraza kalkışınca, Mösyö Tafardel'in cevabı şu olmuştu:

— Siz işinize bakın Mösyö Piechut. Demokrasi diye duyduğunuz şey, hiçbir şeyi bilmeyip, herşeyi biliyor geçinenlere yarar. Aslında söyledikleriniz manâsız da olsa, dolu dolu lâf ediyor görüneceksiniz. Siyaset sahasında parlamak için size gereken de bu zaten.

Mösyö Tafardel hakkında biraz olsun fikir verebildiysem, sevinirim doğrusu...

İnsanlara, akrepten, yılandan ve bu çeşit diğer bazı yaratıklardan bahsetmek de hoş değildir. Korku nefret, hiç değilse iğrenti verir. Fakat onlardan söz açmanın faydalı taraflarını da unutmayalım. Nelerden ve kimlerden, niçin, nasıl sakınılacağı da böylece öğrenilir.

Mösyö Tafardel dindar değildi, dinî bütün bilinirdi. Bilgin değildi, bilgin tanınırdı. Namus, şeref gibi mefhumlarla hiç alışverişi yoktu. «Namus, şeref» sözleri geçtiğinde örnek diye gösterilirdi, fakat başkaları bir yana kendisinden bile saklıyamadığı birşey vardı ki, Mösyö Tafardel'in asıl derdi o idi. Mösyö Tafardel meteliksizdi ve meteliksiz bilinirdi. O, şu fikirdeydi: «İnsanların sahip olmaya aldırmadıkları şeylerden yana yoksullukları önemli sayılmaz. Ancak sahip olmak için yanıp tutuştukları şeyden mahrumiyetleri belâdır...»

Mösyö Tafardel hakkında daha tamamlayıcı bilgi edinmeniz için şunu söylemek yeter:

«Bu zat, beraber olduğu herhangi bir kimse daha ağzını açarken, onunla aynı fikirde bulunduğunu ileri sürerdi.»

Şimdiye kadar, bu davranışı yüzünden sadece bir defa bozulmuştu. Şehrin içki düşkünü, kaba, fakat tok sözlü eczacısı ile birlikte nehir kıyısındaki kahvede oturuyorlardı. Çok sıcak bir yaz ikindisi idi.

Eczacının her sözünü can-ı yürekten doğrulayan ve şarap içmekten başka birşey yapmıyan Tafardel, bir aralık onun yine ağzını açtığını farkederek, hemen atıldı:

— Tabii, tabii, yerden göğe kadar bu fikirdeyim.

Bu söz üzerine eczacının ağzı kapanmış, gözleri hayretle iri iri açılmıştı. Neden sonra gök gürler gibi bir kahkaha atan adamcağız:

— Ee, aşkolsun Tafardel, demişti. Ayol ben birşey söyleyecek değilim, sadece esniyorum. Daha doğrusu esnemek üzereydim.

Şimdi s i z l e r i n düşeceğiniz merakı tahmin ediyorum. Şahsiyetini, aslını söylemek gerekirse, şahsiyetsizliğini bu kadar canbazca kullanan bir adamın, nasıl olup da meteliksiz yaşadığını, dünyalık yapamadığını soracaksınız.

Bunun sebebini de açıklayayım: Tafardel'in karısı Madam Tafardel şehirlilerin tâbiri ile «Güzel Rose», giyim kuşamından, gezip eğlenmesinden başka birşey düşünmezdi. Kötü piyasa romanları ile terbiye görmüş bütün fakir kızları gibi gözü yükseklerdeydi. Tafardel ile evlenişini ölüm kadar büyük ve bagışlanmaz bir ceza sayıyordu ama, yapabileceği birşey yoktu. Katolik oldukları için boşanmaları bahis konusu değildi. İstelik, henüz kocasına ihanet edebilecek kadar incelmemişti. Evet, ihanet ince bir iştir. Kıvrak bir zekâya, hiç olmazsa keskin kurnazlığa ihtiyaç gösterir. Sadece ince bel, kıvrak kalça, dolgun göğüs, ihanete yetmez.

«Güzel Rose» herşeye rağmen saf bir kasabalı kalmıştı. Onun emsalsiz güzelliği, Mösyö Tafardel'e meteliksizliğini daha acı, daha güçlü bir şekilde duyuruyordu. Karısını elden kaçırmamak için herşeye razı idi.

Fakat küçük bir taşra şehrinin basit bir sağlık memuru için «her şey» ne olabilirdi? Tafardel uzun, uzun düşündü. Sonunda, bu «her şey»in ne, daha doğrusu kim olduğunu buldu.

Mösyö Tafardel'in bulduğu kimse (yani herşey), şehrin tanınmış zenginlerinden Mösyö Piechut idi. Bu zat, şehir civarındaki bağ ve bahçelerden dörtte üçünün sahibiydi. Bölgedeki şaraphanelerin büyük kısmı ona aitti. Babadan kalma iki değirmeni ve büyük bir nakliyat şirketi vardı. Sözün kısası, serveti sınırsızdı, bekârdı ve konuştuğu herhangi bir kimseyi bile utandıracak kadar cahildi.

Seyrek, kızıl-sarı saçları yer yer ağarmış olan Piechut, cebinde altın kösteğe takılı kocaman bir saat taşır, fakat saate bakmayı bilmediği için, saati her çıkarışında, beraberindekilere:

— Yahu, benim saat yine durmuş, acaba sizinki kaç? diye sorardı.

Herhangi bir toplulukta, şu veya bu konuda bir sual ile karşılaştığı, kendisinin de fikri sorulduğu zaman, sağ kulağının arkasını kaşıyarak (Çünkü Mösyö Tafardel san'at, politika, sosyal meseleler, veya ziraatla ilgili saçmalayışları sırasında böyle yapardı):

— Hımmm, derdi. Benim fikrim şu ki, siz hepiniz yanlış düşünüyorsunuz. Neden mi? Bunun sebebi gayet basit, zira ben sizler gibi düşünmüyorum.

Çevresindekiler bıyık altından gülerler, bazıları susar, Mösyö Piechut'ya borcu olmayan, ondan herhangi bir menfaat ummayan diğer bazı kimseler ise, üstüne üstüne giderlerdi:

— İyi ama, siz ne düşünüyorsunuz Mösyö Piechut?

(Devamı var)

TAŞ DEVRİ

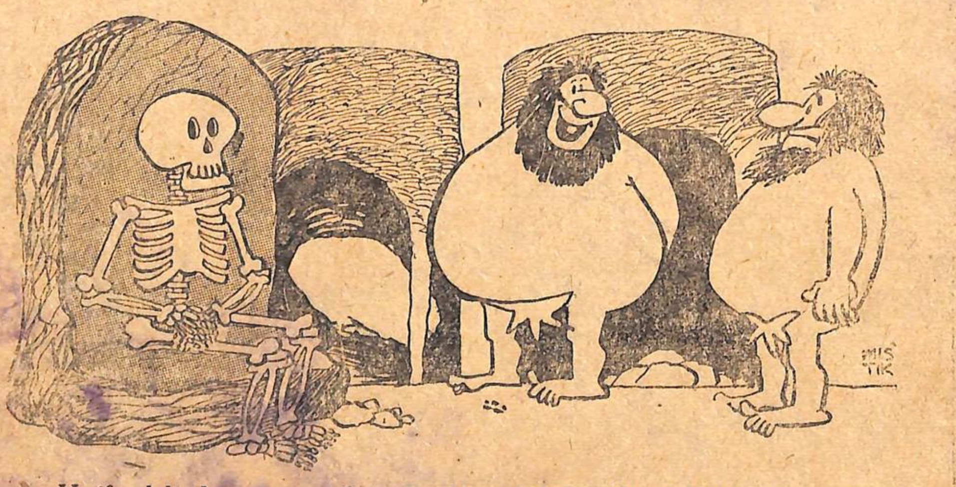

— Herif sabık olmayacağım, diye tutturdu ve koltuktan bir türlü inmedi...

KİM

**Her yerde gözü,
her yerde kulağı
olan tek dergidir.**

Tef
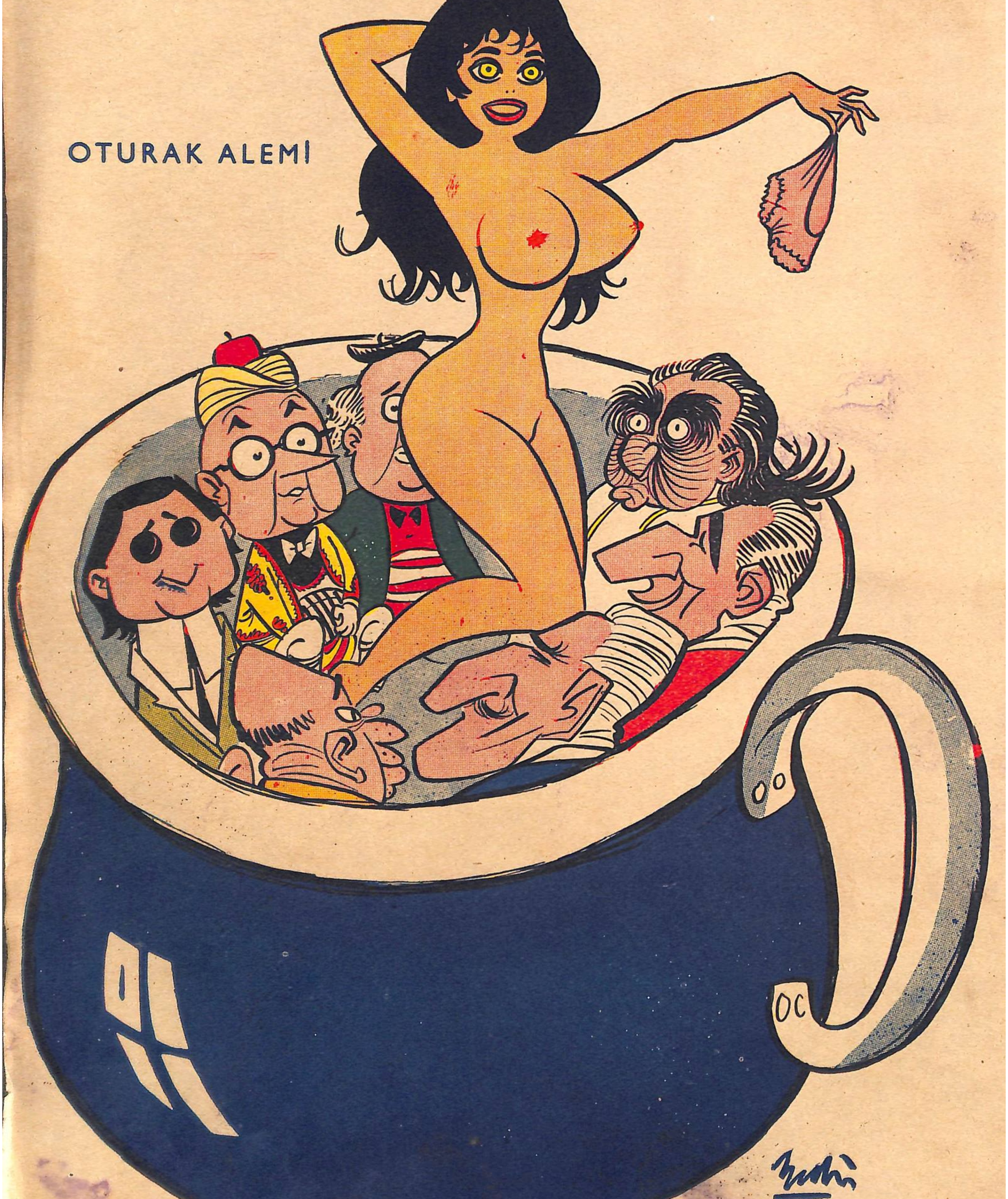
OTURAK ALEMİ